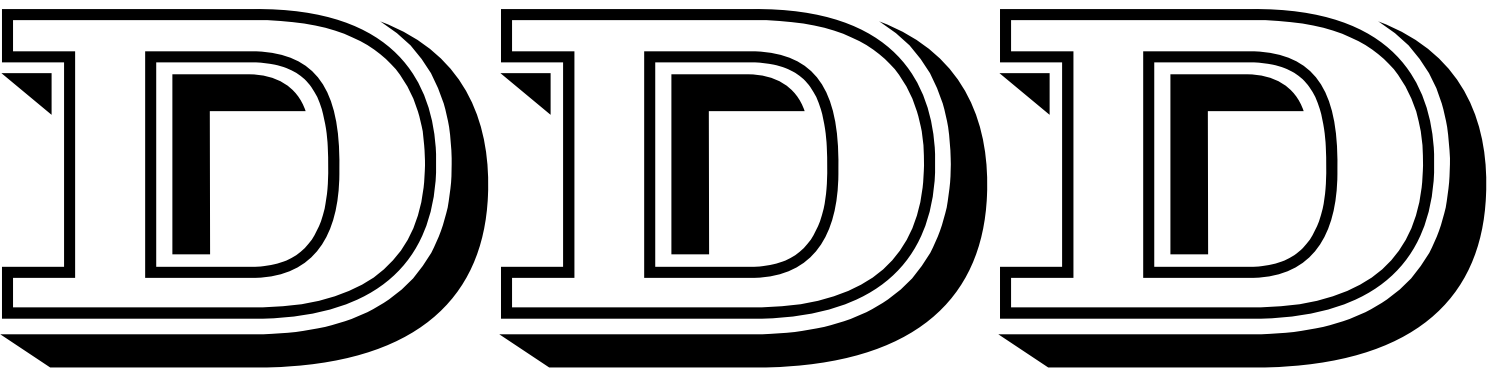

ŽURNĀLISTS SANDRIS TOČS: PASTĀV “ATĻAUTIE” UN “NOLIEDZAMIE” VIEDOKĻI

Romēns Rolāns reiz rakstīja: “Ja teikt patiesību ir bīstami, tad tieši tādēļ nedrīkst klusēt.” Šie vārdi pirms pāris nedēļām ieskanējās prātā, kad Viestura Rudziša grāmatas “Ģimene” atklāšanas pasākumā nejauši satikāmies ar žurnālistu Sandri Toču. Un mēs vienojāmies par interviju.

Saruna ar žurnālistu Sandri Toču

PAŠI SEVI CENZĒJAM, PAŠI SEVI IEROBEŽOJAM

DDD: Mūsu saruna tika ieplānota jau pirms gada. Taču, kad aicinājām tevi uz interviju, tu atteici – neesot laika... un kaut kur pazudi.

Sandris Točs: Varu pateikt godīgi – es nobijos. Kāpēc tagad atnācu? Padomāju, ka ir pilnīgi nenormāli brīvā un demokrātiskā valstī, ja cilvēks baidās izteikt savu viedokli kādā preses izdevumā. Tas absolūti nav normāli! Es vienmēr esmu paudis savu skatījumu uz kādām lietām – pat tad, kad apzinājos, ka man būtu bijis labāk paklusēt. Tad iedomājos: ja pat es baidos runāt, tad kāds vispār ir tas baiļu līmenis sabiedrībā! Un patiesībā es sapratu, ka cilvēks nemaz nevar tik viegli norobežoties no valdošajām tendencēm pat tad, ja viņš sevi uzskata par drosmīgu un neatkarīgu, brīvi domājošu. Tas viss neapšaubāmi ietekmē.

DDD: Ietekmē valdošā sabiedriskā doma?

S.T.: Tieši tas ir, uz kā balstās manipulācija mūsdienu sabied-

rībā. Man liekas, ka šīs brīvības, pareizāk sakot – nebrīvības, līmenis pēc sajūtas Latvijā, īpaši politiķu un mediju vidē, ir apmēram tāds, kāds bija Padomju Savienības okupācijas laikā, kad vēl nebija sākusies pārkārtošanās. Arī tad taču cilvēkus nekā uz ielām, nebāza cietumos. Varbūt kādu atlaida no darba par anekdošu stāstīšanu virtuvēs. Bet bija tā, ka neviens šos viedokļus arī nepauda.

DDD: “Nepareizas” anekdotes nestāstīja?

S.T.: Jā, ja nu vienīgi dzērumā un savā virtuvē. Cilvēki paši sevi cenzēja, paši sevi ierobežoja, paši labprātīgi visam pakļāvās tā, kā šai pastāvošajai diktatūrai bija nepieciešams. Un viņus nevaizdzēja apspiest ar automātiem, suņiem... To nevajadzēja, jo mežabrāļu jau vairs nebija.

DDD: Tu gribi teikt, ka šobrīd ir tāpat? Tātad cilvēks, arī žurnālists, tik ļoti sevi cenzē, ka baidās atnākt uz interviju valdošo aprindu ķengātā avīzē? Turklāt nevis kaut kādā pretvalstiskā pagrides izdevumā, bet gan oficiāli reģistrētā laikrakstā, kurš ir nopērkams kioskos. No kā tad būtu jābaidās?

S.T.: Katrs domā par savu profesionālo karjeru, par savu ģimeni un bērnu labklājību. Un viņš divreiz padomā, vai kaut kādas parunāšanas dēļ ir vērts riskēt ar konkrētu labumu. Tāpēc jau arī visam pakļaujamies – pat tam, ko neuzskatām par pareizu, kam nepiekrītam. Nav jau noslēpums, ka tieši žurnālistikas, publicistikas vide ir visnelabvēlīgākā uzskatu un domas brīvībai.

DDD: Kādā ziņā?

S.T.: Tieši šai sabiedriskajai videi vajadzētu būt tādai, kur normālā, demokrātiskā, pilsoniski brīvā valstī notiek atklāta viedokļu apmaiņa. Ar viedokļiem par valsts un sabiedrības attīstību vajadzētu apmainīties arī celtniekiem, meža cirtējiem... – arī viņiem ir tādas pašas tiesības un pienākumi. Taču vispirms patiesai diskusijai vajadzētu notikt brīvā presē, brīvos masu medijos, brīvās radio diskusijās. Bet pie mums notiek gluži pretējais – šīs diskusijas, īpaši valsts vai atsevišķu dažu korporāciju kontrolētajos masu medijos, ir vienas no nebrīvākajām. Tur ir vismazākā viedokļu dažādība, jo pastāv tāds kā atļauto un noliedzamo viedokļu “saraksts”...

JA TU PATS IZTURIES TAISNĪGI UN BRĪVI, TAD AR TO VAR IEDVESMOT, LAI ARĪ OTRS CILVĒKS TĀ DARA. UN TAS ŠAI TOTALITĀRAJAI VARZAI JEB KLIĶEI NAV PA PRĀTAM – VIŅIEM VAIRS NAV VARAS PĀR ŠĀDU CILVĒKU.

Turpinājums 4. lpp.

KULTŪRA – KAS TĀ TĀDA?!

Andrejs Mūrnieks

LU vadībinātņu doktors

Sarunu festivālā “Lampa” notika diskusija par kultūras nozīmi mūsdienu sabiedrībā. Studenti, kuri to organizēja, lūdza mani būt par tādu kā sātana advokātu, “kas ļaunu vienmēr grib, bet labu nes”. Tas nozīmē: minēt iemeslus, kāpēc kultūras apguve un mācīšanās skolās (kultūras vēstures, kulturoloģijas mācību priekšmetu vai kādās citās formās) būtu nevēlama.

Šo pamfletu var nosaukt par “kultūras apoloģiju, izejot no pretējā” jeb “apoloģiju caur noliegumu”. Tajā apgalvots pretējais tam, ko autors domā un kam tic.

(Turpmāk tekstā ar jēdzienu “kultūra” sapratisim “augsto kultūru” jeb Kultūru ar lielo burtu

– tas nozīmē: vērtības un augstākos ideālus, kas vieno cilvēkus kādā sabiedrībā, nevis masu kultūru.)

KĀPĒC KULTŪRA UN TĀS APGUVE BŪTU NEVĒLAMA, VARBŪT PAT BĪSTAMA?

Pirmkārt, kultūra piedāvā cilvēkam augstus morālus kritērijus un paraugus. Salīdzinādami ar tiem pašreizējo realitāti, cilvēki varētu kritiskāk vērtēt notiekošo. Tas ir bīstami jebkurai varai. Briestu neapmierinātība ar meliem, kuluāru sarunām, shēmo-

šanu un politiķu nepamatotiem solījumiem.

Otrkārt, kultūra attīsta brīvdomību, jo ļauj iepazīt dažādu sabiedrību pagātnes pieredzi. Tas palīdz iegūt jaunus skatupunktus uz notiekošo. Bet ļaundim taču jāsamierinās ar to, kas ir. Turpretī kultūrā, piemēram, literatūrā un teātrī, mēs sastopamies ar paraugiem uzņēmīgai rīcībai. Tas var apdraudēt esošo kārtību, iedvesmot pilsoņus uz protestiem. Lai tas nenotiktu, augstās kultūras vietā labāk piedāvāt TV un masu medijos piezēmus tēlus, kuru vienīgā jēga ir dzīvot tikai šeit un tagad, tenkot, domāt par saviem tērpiem, ārejo imidžu vai realitātes šoviem. Ja ļaudis nezina, ka

tas kādreiz jau noticis, piemēram, Senajā Romā, un novedis šo civilizāciju pie bojāejas, tad viņi turpinās domāt tikai par baudu un naudu – tā kalpojot industriai, kas viņus apgādā ar “maizi un izrādēm”!

Treškārt, klasiskā kultūra skaudri liek apzināties eksistenciālos jautājumus. Tā mudina tiekties pēc patiesības, tiekties pēc pilnīgā, mūžīgā, transcendentālā, iedvesmo cilvēku būt par kaut ko vairāk, nekā viņš ir. Tāpēc tā traucē manipulēt ar cilvēku un padarīt ļaudis par viegli vadāmu pūli. Kultūra atraisa cilvēkos ilgas pēc neikdienišķā, ideālā.

Turpinājums 6. lpp.

KONSTANTĪNU PUPURU PAVADOT

Šā gada 9. septembrī no dzīves negaidīti šķīrās Atmodas aktīvistu grupas "Helsinki-86" biedrs, Latvijas patriots Konstantīns Pupurs. Vairums atminēsies, ka viņš 1988. gada 14. jūnijā uzdrošinājās kļūt par pirmo, kurš padomju okupācijas laikā iznesa cauri Rīgai sarkanbaltsarkano karogu. Taču daudz svarīgāk ir tas, ka pēc neatkarības atjaunošanas līdz savas dzīves beigām viņš turpināja pieprasīt likvidēt padomju okupācijas sekas, veikt deokupāciju un dekolonizāciju jeb ārējā ienaidnieka padzišanu no Latvijas.

Konstantīns Pupurs bija laikraksta "DDD" veidotāju domubiedrs. 2009. gadā intervijā uz jautājumu, kādēļ viņš vairākus gadus, arī Irākā karodams, lasa avīzi "DDD", viņš atbildēja:

"Jā, arī mana mamma, draugi un paziņas to lasa! Gluži vienkārši jūsu avīze nav "politiski korekta", un tāpēc man tā arī patik – pat tad, ja dažiem viedokļiem vai rakstiem es ne visai piekrišu. Jo "politiskais korektums", kas man nepatīk, ir doktrīna, kuru neatlaidīgi un bezkaunīgi uzbāž visām tautām neloģiskas un liberālas "minoritātes". Šī doktrīna tālāk tiek izplatīta ar paviršu masu informācijas līdzekļu palīdzību, mēģinot visiem iesmērēt apgalvojumu, ka, lūk, pacelt no zemes jebkuru "kaku" aiz tirā gala esot pilnīgi iespējams... Jūs tādi neesat, par ko jums visiem liels paldies!"

Vēlam Konstantīnam Pupuram gaišu Augšupceļu un esam kopā ar visiem, kam sāp viņa pāragrā aiziešana!

ABONĒ SEV UN CITIEM!

No 1. oktobra abonē "DDD"

2018. gadam:

- visās Latvijas pasta nodaļās (Preses izdevuma indekss: 1164)
- internetā: www.abone.pasts.lv
- pa tālr.: 67008001; 27008001
- "DDD" redakcijā (tālr.: 67140680; e-pasts: ddd@fronte.lv)

Abonēšanas maksa (eiro):

12 mēnešiem **16,40**

11 mēnešiem **15,15**

10 mēnešiem **13,80**

9 mēnešiem **12,45**

8 mēnešiem **11,10**

7 mēnešiem **9,75**

6 mēnešiem **8,40**

5 mēnešiem **7,10**

4 mēnešiem **5,70**

3 mēnešiem **4,30**

2 mēnešiem **2,90**

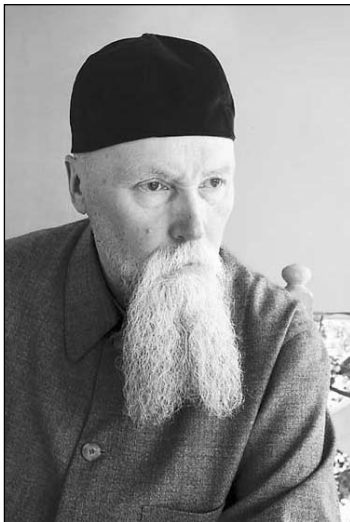
1 mēnesim **1,45**

Abonē arī ārzemēs!

- Eiropas valstīs un Krievijā – **40 eiro**;
- Austrālijā, Amerikas, Āfrikas, Āzijas valstīs – **50 eiro**

Abonementu ir iespējams noformēt "DDD" redakcijā klātienē (Rīgā, Lubānas ielā 6 – 4) vai elektroniski, sūtot pieprasījumu uz e-pastu: ddd@fronte.lv, vai zvanot pa tālr.: +371 67140680.

DVĒSEĻU PĀRDOŠANA

Nikolajs Rērihs

Cik daudz posta! No visām malām raksta par sagraušanām, apspiešanām un par visādām cilvēku nedienām. Caur visiem šiem tumšajiem stikliem jūs varat saskatīt vēl vienu nelaimi, kas netiek izrunāta. Diemžēl tās apspriešana mūsu vareno civilizāciju laikmetā tiks uzskatīta par netaktisku un nepiedienīgu! Labi vēl, ja turklāt var neteikt: "Mūsu kultūras laikmetā!"

Zem dažādiem, kādreiz ļoti grezniem nosaukumiem tiek veikti ļauni darbi, kas apkauno cilvēci. Augstā stilā tiek spriests par robežu izmainīšanu, par dažādām pievienošanām; kāds ne-noturēsies, lai neizrunātu vārdu "aneksija"... Šo visu gludi pieķemmēto sarunu vidū neviens neuzdrošinās ieminēties, ka nekaunīgi notiek cilvēku dvēseļu pārdošana.

Tagad neviens nerunā par karu. Kara vietā tagad ir izdomāts jauns bezkaunīgs jēdziens – samierināšana. Tādējādi brīnišķīgais vārds "miers" tiek ietverts tādos jēdzienos kā liekulība, svētulība un viltus. Turklāt visi zina, ka robežu maiņu, aneksiju, agresiju un visādu "samierināšanu" dēļ notiek klaja cilvēku dvēseļu pārdošana.

Iztēlosimies mierīgā iedzīvotāja dziļo traģēdiju, kuram pēkšņi kā "pēc lidakas pavēles" stāsta, ka viņš ir pārtapis par citu tautību, ka viņam ir jāatsakās no saviem senčiem, no visām paražām un, lai glābtu savu galvu, ātri jāapgūst pavisam svešs un sev neraksturīgs dzīvesveids. Viņam teiks, ka kaut kādu apsērsumu dēļ viņš ir pārstājis būt par sevi pašu un ticis pārdots kopā ar daudzām citām mantām kaut kādam atnākušajam iekarotājam.

Var pateikt, ka iekarošanas ir notikušas jau kopš neatminamiem laikiem, un šis ļaunums ir neizbēgams. Bet tajā pašā laikā pagājušos gadsimtus nodēvēs par barbaru laikiem, bet tagad plātīsies ar kaut kādu civilizāciju un pat it kā ar kultūru. Visi teiks, ka agrāk bijuši tikumi mežonīgi, bet tagad humānisma filozofijas ietekmē cilvēciskā daba ir izsmalcinājusies un neiespējami kļuvuši rupjie slepkavnieciskie noziegumi. Vai nav tiesa, arī tādu izlikšanos taču var nereti tagad dzirdēt? Cilvēki leposies ar ne saviem atklājumiem un zinātniskajiem sasniegumiem un kā pērtiķi pārvērtis šos dārgumus par slepkavošanas, ķengāšanas un verdzības līdzekļiem.

Sākuši lidot cilvēki, bet kurp

gan viņi aizlido? Ko gan nes viņu lidaparāti, un kamdēļ tagad tiek būvēts milzīgs daudzums lidmašīnu? Varbūt tikai izglītošanas un izpētes mērķiem? Varbūt visas šīs mašīnas steidzīgi ir nostādītas nevis mantkāres un slepkavošanas labad, bet viscilvēciskākajiem mērķiem? Kļuvis jau melīgs priekšstats, ka cilvēce ir ieguvusi spārnus labestības un savstarpēji draudzīgu nolūku labad. Tieši slepkavošanas dēļ norit steidzīgie darbi it visur. Moku pastiprināšanai tiek izgudrotas visvisādas indīgas gāzes, bumbas un tādi ieroči, kas drīz spēs šaut apkārt pasaulei. Lūk, cik tālu esam nodzīvojuši!

Liekuļi teiks: "Par ko jūs runājat? Par kaut kādiem mežonīgiem?" Lūk, ar to tad arī liekuļi būs atmaskojuši sevi, izplāpājušies. Pirmkārt, ko nozīmē "mežonis"? Tumsonības dēļ pat ļoti kulturālas domas tiek nosauktas par mežonīgām un dzīvei nederīgām. Atcerieties, dārgie liekuļi, kurus jūs šad tad dēvējat par mežoniem un kuru priekšā jūs plātījāties savās iestērķelētajās apkaklītēs. Kādos gan svaros jūs svērsit savu dvēseli un dvēseli jūsu tā sauktajiem mežoniem? Ja arī atrastos tādi svāri, tad, ja nu pēkšņi tie parādīs pavisam ne to, ko jūs bijāt iedomājušies?

Un tā, aizsegušies ar dažādiem viltīgiem izgudrojumiem, jūs esat ķērušies klāt cilvēku dvēseļu pārdošanai. Jūs stāstāt tām, šim nabaga pārdotajām dvēselēm, – vakar tu bijī kaut kas viens, bet šodien, pēc mūsu norādījuma, tu kļūsi kaut kas cits. Jūs pat nepajautāsiet dvēseles verdzībā pārdotajam par viņa vēlmēm un pārliecību. Jūs būsit īsti vergturi ne tikai ļoti nomaļās zemēs, bet arī, pēc jūsu domām, visciviltētākajos kontinentos. Lūk, cik tālu esam nodzīvojuši!

Bet varbūt mēs pārspilējam. Varbūt dvēseļu pārdošana jau pieder pagātnei? Un visa cilvēce vareni un saliedēti jau ir paziņojusi par bijušo apspiešanu un vergturības neatkārtošanos? Nē, cilvēce ne tikai nav kategoriski iestājusies par vardarbības aizliegumu, bet vēl sliktāk – liekulīgi ir atradusi zinātniskus izskaidrojumus saviem iebrukumiem.

Katra ielas negadījuma laikā vieni bailīgi izklist, citi aukstā ziņkārībā snaikstās apkārt un tikai nedaudzi, tikai atsevišķi steidzas palīgā. Lūk, mēs redzam neatkārtojamu dārgumu iznīci-

nāšanas turpināšanos, lūk, mēs redzam slepkavošanas šausmas un tūkstošiem mokpilnu piekaušanu, bet cilvēki cieš klusu. Avīzes aiz bailēm nepieņem rakstus par mieru un stāsta, ka agresijas laikā ir pat nepieklājīgi iebilst. It kā katrs iebildums varētu kādu saniknot un tad pārdotajām dvēselēm klāsies vēl sliktāk.

Spārni, spārni, vai ne par agru ieguva jūs cilvēce un vai neatnesāt jūs apgaismības vietā kaunu un vardarbību? Pret verdzību ir sarakstītas daudzas aizkustinošas, brīnišķīgas grāmatas. Ja kādā sapulcē palūgtu klātesošos apliecināt ar piecelšanos, kurš ir par verdzību, tad laikam neviens nepieceltos. Pat tie, kas šobrīd aktīvi piedalījās dvēseļu pārdošanā, arī tie noklusēs, acis nolaiduši, – tik apkaunojošs ir verdzības jēdziens. Bet vai tad ļaunāka par atklātu verdzību nav slepena dvēseļu pārdošana – rotaļa ar cilvēku galvaskausiem?

Daudzi tūkstoši biedrību ir vēlītas miera jautājumam. Varbūt šo biedrību locekļu vidū ir arī apkārtējo ieroču rūpnīcu īpašnieki. Varbūt kāds no šiem biedriem, skaļi runājot par mieru un labklājību zemes virsū, tajā pašā laikā neiebilst parakstīt apkaunojošu dvēseļu pārdošanas darījumu. Kāds ar asu nagu vai ķetnu ievēl jaunas robežas kartē, gluži kā zemes bez cilvēkiem. Bet dvēseles taču – cilvēku dvēseles taču arī šis nags pāršķel, un tiek nicināta cilvēka Dvēseles vērtība.

Kādas gan labākas nākotnes vārdā tiek veikti visi pašai dzīgie varoņdarbi un zinātniskie atklājumi? Katrā gadījumā, ne jau nākotnes vergturības labad. Tiek runāts par evolūciju, par apgaismību, par jaunu dzīvi. Bet nevar taču pienākt pie šīs jaunās dzīves, nesot darījuma apstiprinājumu par cilvēku dvēseļu pārdošanu. Tiek pārdoti gan veči, tiek pārdoti strādnieki spēka gados, visbeidzot, tiek pārdoti arī bērni. Šī nākamā paaudze jau saprot, ka tai ir nodarīta vardabība. Jaunākā paaudze savās annālēs pastāstīs arī tālāk par tām šausmām, kurām viņi bija liecinieki. Bērna sirds un bērna iztēle ietilpina daudz ko.

Lūk, cik tālu esam nodzīvojuši! Liekulīgi tiek veikta cilvēku dvēseļu pārdošana. Kāds posts!

1939. gadā

Tulkoja Vita Ņikitina

MIRKLIS TIECĪBAS

Kāds teiks: ko mirklis viens gan iespēj mainīt?

Kas mirklis viens var būt pret mūžību?

Ko nozīmīgu, izšķirošu gaidīt

No viena mirkļa? Sīku vienību.

Bet katrs lielums veidojas no sīkā,
Bez minūtes nav stundas, lai vai kā,
Pat sīkā sekunde nebūt nav dikā,
Jo minūte bez tās – nu it nekā.

Lai tādēļ mirkļus svētsvinīgi vadām,
Bezrobežības ritmā pulsē tie,
Viens mirklis tiecības – un celties varam –
Grimst noliegsmē vien tikai muļķīgi.

Uz Virsotnēm ik mirkli augšup tīkties,
Uz Dailes dārziem – un tie smaržot sāk.
Bet tiecībā ne mirkli nešaubīties –
Spēt Patiesības ceļu izzināt!

Steidzīte

Bērnu ārstē: GENDERISMA IDEOLOĢIJA RADA VARDARBĪBU PRET BĒRNIEM

Pēdējā laikā medijos arvien biežāk zvaigžņu statusu iemanto transseksuāli – daži dzied Eriovīzijā, citi piedalās realitātes šovos, sniedz intervijas žurnālos, bet vēl kādi gluži vienkārši apmeklē elitārus pasākumus. Nevar nepamanīt, ka šī tendence ir uzbrūkoša, dabiskos pamatus graujoša. Valsts līmenī tiek aktualizēta genderisma ideoloģija par meiteņu vīrišķošanu un zēnu sievišķošanu. Pirms pāris gadiem Labklājības ministrija finansēja un rekomendēja grāmatu pirmsskolām – “Diena, kad Kārlis bija Karlina” un “Diena, kad Rūta bija Richards”. Tika arī izplatīts metodiskais materiāls “Bērnudārzi, kuros ir vieta PepijPrinčiem un PirātPrincesēm”. Tas liecina, ka Latvijas sabiedrība tiek gatavota un mentāli pielāgota eksperimentiem, kas pilnā sparā notiek citur Rietumu pasaulē. Vēl pirms ceturtdaļgadsimta Latvijā ar uguni būtu jāpameklē ārsts, kurš svēti ticētu, ka homoseksualisms ir normāla parādība, kurai nevajadzētu meklēt ārstēšanas paņēmienus. Diemžēl šodien šīs proporcija jau ir citāda – ārsti, īpaši psihoterapeiti, ir attiecīgi izskoloti un vismaz šajā jomā padevušies Rietumu kultūrmarksisma propagandai.

Rietumu pasaule ir aizgājusi ļoti tālu – daudzās valstīs ir pieņemti likumi, kas atļauj ne tikai “geju un lesbiešu laulības” un bērnu adopciju šādās “ģimenēs”, bet pat bērnu dzimuma maiņas operācijas. Var brīnīties – kā kļuva iespējama šāda nelietība? Uz šo jautājumu atbildēt nav grūti – kultūrmarksisti jeb ultraliberāli ir iezīdušies visās sabiedrības jomās: politikā, žurnālistikā, jurisprudencē, medicīnā, pedagogijā, mākslā... Tomēr Latvijas sabiedrības garīgās veselības stāvoklis šajos jautājumos vēl nav tik drūms kā citur Rietumos, tāpēc mēs vēl varam pretoties bagātīgi finansētajiem eksperimentiem, kuru mērķis ir saārdīt cilvēces pamatvērtības un likvidēt spēju atšķirt evolūcijai derīgo no kaitīgā, lai padarītu cilvēkus par ķermeņiem bez dvēseles. Tas, vai kultūrmarksistiem izdosies izpostīt arī latviešu bērnu un mazbērnu apziņas, ir lielā mērā atkarīgs no mums pašiem.

Laikraksts “DDD” uzskata par savu pienākumu runāt par šiem smagajiem jautājumiem, lai palīdzētu lasītājiem saglabāt veselīgu skatījumu. Tamdēļ publicējam bērnu ārstes Mišeles Kretellas (*Dr. Michelle Cretella*) rakstu par to, cik tālu genderisma ideoloģijas purvā ir iebriedis mūsu valsts stratēģiskais sadarbības partneris – ASV.

GENDERISMA POLITIKA INFIČĒ NE TIKAI LIKUMUS

Mišele Kretella

*Medicīnas doktore
Amerikas Pediātru kolēģijas
prezidente*

Genderisma politika amerikāņus ir pārsteigusi nesagatavotus un izsitusi no ierindas likumdevējus. Vēl pirms dažiem gadiem nebija daudz cilvēku, kas spētu iedomāties diskusiju visaugstākajā līmenī par transpersonu ne-traucētu piekļuvi pretējā dzimuma tualetēm Ziemeļkarolinā.

Tomēr genderisma ideoloģija inficē ne tikai mūsu likumus. Tā ielaužas visnevainīgāko no mums – mūsu bērnu – dzīvē. Un tas viss notiek ar profesionālās medicīnas aprindu acimredzami pieaugošu atbalstu.

Kā jau tika paskaidrots manā 2016. gada pārskatā “Dzimuma disforija bērniem un debašu apkarošana”, profesionāli, kas uzdrošinās apšaubīt nezinātnisko partijas politiku par dzimumu maiņas terapijas atbalstīšanu, tiek nomelnoti un zaudē darbu.

To saku es kā cilvēks, kurš lieliski pazīst pediatrijas un psiho-

terapijas apvienības un to praksi. Esmu četru bērnu māte, 17 gadus strādājusi par galveno pediatri, specializējoties bērnu veselībā saistībā ar uzvedības problēmām. 12 gadus esmu bijusi Amerikas Pediātru kolēģijas Valdes locekle un pētniece, bet pēdējos 3 gadus – šīs organizācijas prezidente. 2010.–2015. gadā piedalījos arī “Terapeitiskās izvēles un Zinātniskā godīguma alianses” (Therapeutic Choice and Scientific Integrity) Valdes darbā. Šī terapeitu un psihiskās veselības speciālistu apvienība aizstāv pacientu tiesības saņemt psihoterapiju seksuālās identitātes konfliktu gadījumos, to saskaņojot ar dziļām pamatvērtībām un balstot uz zinātnes un medicīnas ētiku.

Esmu bijusi lieciniece tam, kā ir tikusi apgriezta kājām gaisā seksuālās identitātes būtības izpratne. To, ko agrāk ārsti ārstēja kā garīgu saslimšanu, šodien mediķu aprindās apstiprina un pat stimulē kā normu.

Lūk, mans skatījums uz dažām notikušajām izmaiņām.

JAUNĀS NORMAS

Pediātriskās “ģendera klīnikas” tiek uztvertas kā elitāri centri bērniem, kas cieš sava bioloģiskā dzimuma dēļ. Šis mokošais stāvoklis, kas kādreiz tika dēvēts par dzimumidentitātes traucējumiem, 2013. gadā tika pārdēvēts par dzimuma disforiju (*gender dysphoria*). 2014. gadā valstī bija 24 šādas “ģendera klīnikas”, koncentrētas galvenokārt ASV aus-

trumkrastā un Kalifornijā. Pēc gada to skaits bija jau 40.

Pastāvot 215 pediatrijas rezidentūras programmām, kas pēc apstiprinātiem dzimuma maiņas protokoliem apmāca topošos pediātrus ārstēt bērnus ar dzimumidentitātes traucējumiem, šādas klīnikas turpina strauji vairoties.

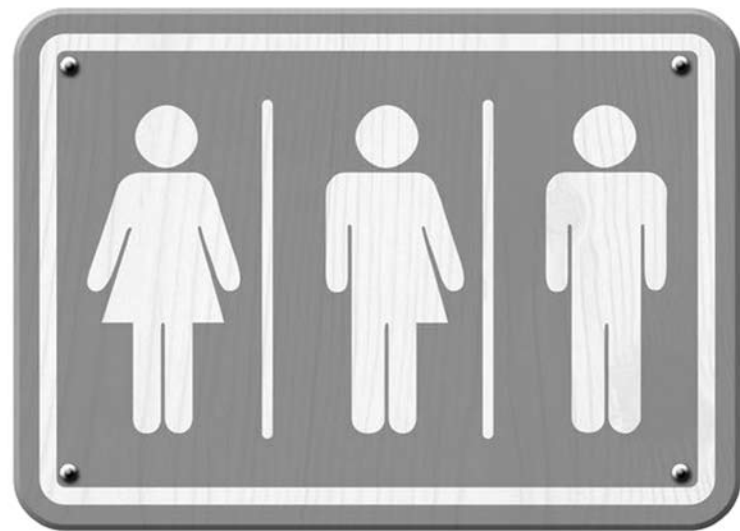
Pagājušā gada vasarā federālā valdība paziņoja, ka “Medicare” un “Medicaid” nevajadzēs apdrošināt dzimuma maiņas procedūras bērniem vai pieaugušajiem, jo Veselības aprūpes departamenta medicīnas eksperti ir apliecinājuši, ka riski bieži vien ir pārāk augsti, bet ieguvumi – pārāk neskaidri. Vilusies par šādiem pētījumiem, Pasaules Transpersonu veselības profesionālā asociācija (*World Professional Association for Transgender Health*) ir pasteigusies priekšā, bez jebkādiem pierādījumiem apgalvojot, ka šādas procedūras ir “drošas”. Divas vadošās pediātru asociācijas – Amerikas Pediātru akadēmija un Pediātru endokrinologu apvienība – tai sekoja soli soli, atbalstīdamas dzimuma maiņas pieeju, lai gan pēdējā no šīm divām organizācijām atzīmēja, ka dzimuma maiņas protokoli ir balstīti uz nepārliciešiem pierādījumiem. Viņi pat atzina, ka vienīgais stingrais pierādījums saistībā ar šo pieeju ir bērna veselības potenciālie riski.

Viedoklis, kas atbalsta dzimuma maiņu bērniem, kuri “konsekventi un pastāvīgi uzstāj”, ka sevi neasociē ar savu bioloģisko dzimumu, tiek balstīts pieņēmumā, ka šie bērni ir dzimuši transseksuāli (kopš dzimšanas uzskata, ka ir iesprostoti pretējā dzimuma ķermenī – “DDD” piez.). Fakts, ka normālā dzīvē un psihiātrijā ikviens, kurš “konsekventi un pastāvīgi uzstāj” par kaut ko, kas nesaskan ar realitāti, tiek uzskatīts vai nu par apjukušu, vai māniju pārņemt, šeit ērtības labad tiek ignorēts.

Dzimuma maiņu atbalstošais protokols iesaka vecākiem izturēties pret saviem bērniem tā, it kā viņi piederētu pie tā dzimuma, pie kura tie vēlētos piederēt, un 11–12 gadu vecumā dot viņiem zāles, kas aizkavē dzimumno-briešanu, ja viņi cieš no dzimumidentitātes traucējumiem. Ja, sasniedzot 16 gadu sliekšni, bērni vēl joprojām uzstāj, ka ir ieslodzīti nepareizajā ķermenī, tad viņiem ir jānozīmē pretējā dzimuma hormoni, un bioloģiskās meitenes var veikt dubulto mastektomiju (piena dziedzeru zemādas amputāciju – “DDD” piez.). Saskaņā ar protokolu, tā saucamās “apakšējās operācijas” jeb dzimumorgānu maiņas operācijas nav ieteicamas līdz 18 gadu vecumam, kaut gan daži ķirurgi nesen ir apstrīdējuši šo vecuma ierobežojumu.

Dzimuma maiņas risinājumu apsveic sabiedriskās institūcijas plašsaziņas līdzekļos, izglītībā, mūsu likumdevēju sistēmā, un šodien to iesaka lielākā daļa valsts medicīnas organizāciju.

Genderisma kustība ir ieguvusi atbalstu mediķu aprindās un mūsu sabiedrības kultūrā, piedāvājot ārkārtīgi kļūdainu risinājumu. Zinātniskie pētījumi

un fakti liecina pavisam par kaut ko citu.

LŪK, DAŽI NO GALVENAJEM FAKTIEM.

1. Veicot dvīņu izpēti, ir ticis pierādīts, ka neviens nepiedzimst “ieslodzīts nepareizā dzimuma ķermenī”.

Smadzeņu izpēte ir uzvedinājusi uz pieņēmumu, ka daži piedzimstot ar “transseksuālām smadzenēm”. Bet šie pētījumi ir nopietni apšaubāmi un neko tamlīdzīgu nepierāda. Gandrīz visa informācija par cilvēisko būtību ir ietverta mūsu DNS, bet tikai dažas iezīmes ir nemainīgas kopš dzimšanas. Visā cilvēciskā uzvedība ir dabas un audzināšanas dažādo variāciju pakāpju kompozīcija. [..]

Identiskie dvīņi satur simtprocentīgi vienādu DNS kopš ieņemšanas brīža un tiek pakļauti tiem pašiem prenatalajiem hormoniem. No tā būtu jāsecina – ja gēni un (vai) prenatalie hormoni ienes transgenderismu (transseksualismu), tad mēs varam sagaidīt abiem dvīņiem gandrīz simtprocentīgu transgenderisko (transseksuālo) identitāti. Piemēram, ādas krāsu nosaka tikai gēni. Tieši tāpēc identiskie dvīņi simtprocentīgi ir ar vienādu ādas krāsu.

Fakts, ka identiskie dvīņi atšķiras 72 procentos gadījumu (transseksualisms konstatēts tikai vienam no dvīņiem), ir īpaši svarīgs. Tas nozīmē, ka dzimumidentitātes traucējumi ir veidojušies no pieredzes pēc piedzimšanas – t.i., no nebioloģiskiem faktoriem.

Šāda veida pētījumi pierāda, ka ticība sākotnējai genderiskajai identitātei (ideja, ka feminizētas (sievšķotas) vai maskularizētas (vīrišķotas) smadzenes var būt iesprostotas nepareizajā ķermenī kopš piedzimšanas) ir mīts, kuru zinātne neapstiprina.

2. Dzimuma identitāte ir ļoti elastīga, īpaši mazos bērnos.

Pat Amerikas Psihiātru asociācijas jaunākajā Garīgo traucējumu diagnostikas un statistikas rokasgrāmatā tiek atzīts, ka, neskatoties uz plašo dzimuma maiņas veicināšanu, 75–95 procenti pirmspubertātes vecuma bērnu, kurus uztrauc viņu bioloģiskais dzimums, laika gaitā pakāpeniski izaug no šī stāvokļa un pārvar šādas bažas. Lielākā daļa ir pieņēmuši savu bioloģisko dzimumu pēc pubertātes perioda noslēgšanās.

Bet ar pieaugošu dzimuma maiņas veicināšanu, kas notiek Rietumu sabiedrībā, bērnu skaits, kas psiholoģiski nepieņem savu

ESMU BIJUSI LIECINIECE TAM, KĀ IR TIKUSI APGRIEZTA KĀJĀM GAISĀ SEKSUĀLĀS IDENTITĀTES BŪTĪBAS IZPRATNE. TO, KO AGRĀK ĀRSTI ĀRSTĒJA KĀ GARĪGU SASLIMŠANU, ŠODIEN MEDIĶU APRINDĀS APSTIPRINA UN PAT STIMULĒ KĀ NORMU.

Visapjomīgākais pieaugušo dvīņu-transseksuālu pētījums, kuru publicējis doktors Miltons Daimonds (*Milton Diamond*) 2013. gadā atklāja, ka tikai 28 procentos gadījumu abi identiskie dvīņi ir izrādījušies transseksuāli. Šiem 28 procentiem identisko dvīņu-transseksuālu ir minimāla bioloģiskā nosliece mainīt savu dzimumu, kas nozīmē, ka transseksualisms nerodas pats no sevis bez ārējiem, nebioloģiskiem faktoriem, kas arī ietekmē indivīdu visas dzīves garumā.

dzimumu un neatlaidīgi turpina pieturēties pie saviem traucējumiem, ir dramatiski pieaudzis. Piemēram, Lielbritānijas Dzimumidentitātes attīstības dienests (*Gender Identity Development Service*) 2009. gadā ir uzrādījis kāpumu par 2000 procentiem!

3. Nav pierādīts, ka pubertātes bloķētāji (zāles pret pubertātes iestāšanos) dzimuma disforijas gadījumā ir veselībai nekaitīgi.

Turpinājums 8. lpp.

JAUNĀ TAUTAS SAIMNIEKOŠANAS PARADIGMA

Dr. Valdis Šteins

Triju zvaigžņu ordeņa
komandieris

Turpinājums no iepriekšējā numura

VALSTS UN TAUTSAIMNIECĪBA

Manipulācija visaugstākajā pakāpē notiek ar diviem jēdzieniem: “**valsts**” un “**tautsaimniecība**”. Valsts jēdziens tieši tiek jaukts ar valsts aparāta jēdzienu; valsts intereses – ar valsts aparāta interesēm; tautas intereses – ar valsts interesēm. Vēl izskan arī nacionālās intereses. Ik brīdī dzirdam lozungus: “tautas labad”; “valsts labad”; “nacionālo interešu vārdā”. Tā ir demagoģija un apzināta manipulācija ar terminiem un jēdzieniem.

Manipulācija no ierēdņu puses ir arī ar pašu terminu un jēdzienu “tautsaimniecība” jeb “tautas saimniecība”. Latvijā nav tautas saimniecības, bet ir tikai business un makroekonomika. Ja strikti skatāties uz mūsu vēsturi, redzam, ka kopš 13. gs., kad krustneši un tirgotāji mūs okupēja un kolonizēja, mums vairs nav šīs tautas saimniecības. Jā, cariskās Krievijas laikā ir bijušas trīs augsti attīstītas industriālas guberņas, mums ir bijusi industriāla republika PSRS laikos, bet nekad tā nebija tautas saimniecība. Līdz ar atmodu 1990. gadā mums radās cerība, ka, balstoties uz brīvvalsts laika un okupācijas režīma atstāto infrastruktūru, mēs ātri – dažos gados – būsīm turpat, kur bijām 20. gs. pirmajā pusē, – kļūsim par vienu no industriāli attīstītākajām un izglītotākajām valstīm Eiropā (izglītībā mūs apsteidza tikai Somija), turklāt viss šis labums kalpos mums pašiem, bet nevis kādiem okupantiem. Bet pie mums, pateicoties jaunajiem kangariem, daudziem trimdas latviešiem un vecajai nomenklatūrai, notika totālā valsts nozagšana. Latvija drīzi vien atkal tika okupēta, visa industriālā struktūra tika strauji prihvātizēta, notirgotā vai iznīcināta.

Latvijā tautsaimniecība kā vietējos resursos balstīta pašregulējoša sistēma šajos pēdējos gadu desmitos tā arī nav radīta. Bet ir radīts monstros – alkatīgs peļņas business visliktākajā šī vārda nozīmē, par ko liecināja Zolitūdes traģēdija.

Pēc Pasaules Jaunās Kārtības deindustrializācijas projekta, visa industriālā bāze speciāli tika izpostīta. Ļoti ātrā tempā tika radīts secinājums, ka Latvijas valsts ir nozagta. Jā, 10 gados veikli nozagta, turklāt šobrīd tā vēl ir apķīlāta par daudziem miljardiem eiro, kurus paaudzēm neviens nevarēs apmaksāt! Valsts aparāts jau ir paverdzinājis nākamās paaudzes, kas nav vēl pat piedzimušas. Tauta ir nonākusi parādu gūstā, kā rezultātā tā bēg no Latvijas. Protams, patiesībā par valsts parādiem ir personīgi atbildīgi visi tie, kas šos parādus aizņēmas un uz parādzīmēm parakstījās. Kā viņi tos atdos – tā ir viņu problēma.

Tagad, kad tautsaimniecība ir likvidēta, pastāv **jaunas prioritātes**. Pirmkārt – bērnu un pieaugušo skološanas sistēmas aizstāšana ar zombēšanas jeb debilizēšanas “izglītības” sistēmu. Otrkārt – policejiskas valsts izveide ar militaristisku, totalitāru uzraudzības, kontroles un sodīšanas režīmu (prioritāte – Liepājas cietums, kurš esot domāts galvenokārt grāmatvežiem un aplokšņu algu devējiem-nēmējiem). Tādas valsts izveide, kurā viss tiek kontrolēts un sabiedrība pārvēršas par vajāto sabiedrību. Veselības aizsardzības sistēma tiek pārvērsta par veselības iznīcināšanas sistēmu, kurai kapakmeni uzliks banksteru izgudrotā obligātā veselības apdrošināšana.

INVESTORI-KOLONIZATORI

Jau ar pirmajiem neatkarības gadiem Latvijas saimnieciskā pārvaldība strauji nonāca, pirmkārt, iekšējo kolonizatoru – nomenklatūras un bandītisko grupējumu – rokās; otrkārt, ārējo jeb svešzemnieku kolonizatoru un viņu iecelto administratoru rokās. Pat vēl šodien daži Latvijas valdības ministri – kompradori – braukā apkārt pa Pasauli un meklē jaunus kolonizatorus, kurus tagad pārdēvējuši par ārvalstu investoriem.

Turpinājums 7. lpp.

ŽURNĀLISTS SANDRIS TOČS: PASTĀV “ATĻAUTIE” UN

Turpinājums no 1. lpp.

DDD: ...tas ir pieejams?

Sandris Točs: Es domāju, ka neoficiāli jebkurš redaktors zina tēmas, kuras drīkst un kuras nedrīkst vai nav ieteicams cilāt. Turklāt “pareizs” attiecīgajā jautājumā ir tikai viens viedoklis. Tāpat arī ikvienam Latvijas lielāko laikrakstu, TV un radiostaciju redaktoram ir pilnīgi skaidrs, kādu viedokli viņš drīkst paust, piemēram, par “praidu”. Un ir pilnīgi skaidrs, ka pat tas, kurš izsaka šaubas, jau tiek ierindots...

DDD: Tomēr esmu ievērojusi, ka dažkārt viedokļu dažādībai tiek pieaicināts kāds, kurš pauž drusku citādāku skatījumu.

S.T.: Tagad bieži vien vairs pat netēlo šo “viedokļu dažādību”. Nesaku, ka pilnīgi nevienam tādu nepieaicina, bet tas, kas kādreiz, deviņdesmitajos gados, bija norma, tagad jau ir izplēnējis – ar retiem izņēmumiem. Mediji kļuvuši par atklātiem propagandas rīkiem, vienlaikus pieprasot, kaut kādas ceturtais varas privilēģijas.

BRĒKŠANA, NOĒŠANA, IZŅIRGŠANA, IZSTUMŠANA...

DDD: Tēma, par kuru pirms gada nenotikšajā intervijā gribējām runāt, bija tieši par “praidu”, par homoseksuālista propagandu un tās ietekmi uz sabiedrību.

Sandris Točs: Jā, šis jautājums tagad ir kļuvis vēl aktuālāks. 2018. gadā Rīgā ir paredzēts lielais Baltijas “praida” pasākums. Šī “praida” rīkotāji apgalvo, ka viņi tā svinēs Latvijas simtgadi. Es domāju, ka ļoti daudzi Latvijas iedzīvotāji nevēlas, ka šādā veidā tiktu atzīmēta Latvijas simtgade, bet sabiedrības vairākumam šajā jautājumā nav dotas balsstiesības. Domāju, ka “praidi” Latvijā notiks, un to atļaus Rīgas pašvaldība – ar argumentāciju, ka tā ir pulcēšanās brīvība, kuru nevar ierobežot.

Taču Rīga ir ne tikai pašvaldība – šis ir visas Latvijas jautājums, par kuru visi iedzīvotāji varētu paust savu viedokli. Vai latvieši grib ar milzīgu praidu atzīmēt savas valsts simtgadi? Vai latvieši grib praidu savas valsts galvaspilsētas centrā? Man nav šaubu, kāds šis viedoklis varētu būt.

DDD: Ja vien tas tiktu pausts brīvi.

S.T.: Jā, ja tas tiktu pausts brīvi. 90 procenti Latvijas iedzīvotāju neatbalsta viendzimuma laulības. Neapšaubu, ka arī mazākumam ir tiesības – pat vienam cilvēkam ir tiesības – paņemt plakātu un kaut ko demonstrēt. Taču, ņemot vērā, kādi ir bijuši tie iepriekšējie pasākumi ar atkailināšanos un dažādiem publiskiem žestiem, tad šajā gadījumā tā nav vienkārša pulcēšanās brīvība, bet gan amorālas izklaidēšanas pasākums. Pašvaldībai ir tiesības nepieļaut kaut ko tādu, it sevišķi vēl Rīgas centrā. Bet iedomājieties, kas notiks, ja Rīgas pašvaldība pateiks: “Rīkojiet savu pasākumu Getlīnos!”

DDD: Kas tad notiks?

S.T.: Notiks milzu rēkšana par cilvēktiesību mīdīšanu.

DDD: Kas tad būs tie, kas brēks?

S.T.: Brēcēji būs tieši masu mediji un daži šauru organizāciju pārstāvji, kas šajos masu medijos nemitīgi tiek tiražēti, – sociālo zinātņu fakultātes absolventi... Šā vai tā tie būs ar Sorosa organizācijām saistīti cilvēki.

Man jāatzīst, arī es faktiski biju nonācis šo organizāciju psiholoģiskā ietekmē, kad toreiz baidījies atnākt pie jums uz interviju. Šim grupējumam ir milzīgs spiediens. Pat par daudz mazāk nozīmīgiem jautājumiem nekā homoseksualisms. Cilvēks, kurš pauž citu viedokli, nekā viņiem pieņemts, tiek noēsts – kā no lapsēnu pūžņa. Par to var pārliecināties, piemēram “Twitter” vietnē un citur, kur šis grupējums apgrozās.

DDD: Tavuprāt, šī noēšana, izņirgšana, izstumšana tiek organizēta speciāli, tā teikt, kolektīvi?

S.T.: Skatoties, kā tas notiek, jāatzīst, ka tā viennozīmīgi ir organizēta nodarbe. Notiek pat regulāri pasākumi, kuros valdības iestāžu preses sekretāri kopā ar “pareizajiem” žurnālistiem un redaktoriem tiek apmācīti visās šajās modernajās tehnoloģijās – izsmiešanā, ietekmēšanā. Tas ir brutāls lobis, un ne katrs cilvēks ir tik drosmīgs, lai pret to saceltos. Viņi iezīmēs šo cilvēku, lai kas viņš arī būtu, un iznīcinās, manā skatījumā, ar visnetīrākajām metodēm.

Pasaulē notiek labā un ļaunā cīņa. Ja šie cilvēki sevi uzskata par labajiem, tad rodas jautājums – vai labie ir tie, kas izņirgā un pazemo cilvēkus, kas melo, sagroza faktus, noklusē patiesību, manipulē? Es esmu mācīts, ka tieši “labie” tā nedara. Tāpēc mani izbrīna, ka tie, kas sevi uzskata par “labajiem” un “gaismas spēkiem”, rīkojas ar metodēm, kuras drīzāk ir raksturīgas “tumšās” pusei.

SOROSĪTU GRUPĒJUMS “CETURTAJĀ VARĀ”

DDD: Tevi klausoties, rodas pārliecība, ka visu putru mūsu valstī vāra žurnālisti. Laikam jau nav ko brīnīties par preses milzīgu lomu, ja jau sabiedrisko domu veido mediji un žurnālisti spēj gan pacelt, gan nogremdēt tautas garu? Tomēr, ja tu saki, ka tikai aptuveni 10 procenti no Latvijas sabiedrības aizstāv homoseksuālista propagandu, tad sanāk, ka šis inficētais mazākums ir salīdzināms ar milzīgo mediju spēku? No turienes – no televīzijas, radio, laikrakstiem, žurnāliem – mēs to tikvien dzirdam, cik homoseksuālists ir labs un aizsargājams.

Sandris Točs: Man nav tam pierādījumu. Nav veikts tāds pētījums, un pašlaik tam arī nebūtu labākais laiks. Tomēr, ja, piemēram, “Vienotības” ziedu laikos uztaisītu socioloģisko pētījumu žurnālistu vidū, domāju, ka 80 procenti mediju pārstāvju būtu “Vienotības” atbalstītāji. Tikmēr sabiedrībā atbalsts “Vienotībai” nekad nav bijis lielāks par 20–25 procentiem. Tas ir pilnīgi skaidrs. Bet viņi, žurnālisti, mēģina iztēloties, ka visa sabiedrība domā tā, kā domā viņi. Lai gan tas, ko žurnālisti cenšas iztēlot

par “sabiedrisko domu”, un tas, ko sabiedrība patiešām domā, ļoti atšķiras.

DDD: Kādēļ tieši “Vienotība” pārņēma “ceturtās varas” pārstāvju prātus?

S.T.: “Vienotība”, manā skatījumā, ideoloģiski, politiski ir vienlīdzīga ar sorosītu grupējumu.

DDD: Tātad ar tiem, kam ir nauda – ļoti daudz naudas.

S.T.: Un tagad notiek šī unikālā “Vienotības” klonēšanās – izveidojas it kā jaunas partijas, bet redzam, ka nomainās tikai personālijas, kas varbūt ir svarīgi, lai kontrolētu kaut kādas naudas plūsmas, valsts pasūtījumus un to, kurš nonāk amatos, bet, no sabiedrības viedokļa raugoties, šī Jaunā konservatīvā partija un “PAR” partija ir tas pats, kas “Vienotība”, un “Vienotība” ir tas pats, kas “Jaunais laiks”... un tā tālāk.

DDD: Sorosa un tamlīdzīgu megaoligarhu, globalizatoru utiņības personas?

S.T.: Jā, un tā arī ir Latvijas nelaime. Sāp sirds. Eiropas Savienībā Lietuva, Igaunija arī šajos globalizācijas apstākļos aizstāv savas intereses lielākā mērā. Bet Latvija pat nespēj diskutēt, kad brutāli tiek pārkāptas mūsu intereses – esam kā tādas glēvas lupatas. Tas notiek tāpēc, ka Latviju paralizē tieši šīs sorosītu grupējums, kurš māca neizstāvēt savas nācijas intereses, jo svarīgas taču ir tikai globālās intereses.

DDD: Pēc tevis teiktā sanāk, ka žurnālisti ir viena no stulbākajām sabiedrības daļām. Ja jau tu saki, ka viņi tā arī domā, kādas domas pauž, tātad viņi nespēj analizēt un sintezēt?

S.T.: Redzi tas “stulbums” tomēr izriet no vērtību sistēmas. Daudzas lietas tiek noklusētas. Ja šie cilvēki atbalsta tautu, valsts, nāciju iziršanu, tad klaji par to nerunā. Lielākā sabiedrības daļa taču neatbalstītu politiķi, kurš atklāti pasaka: “Latvieši izzudīs, un es esmu par to, jo tas ir pareizi”. Būs nākotnes sabiedrība, kurā nebūs nekādu tautību, visi runās angļu valodā un sazināsies internetā.”

DDD: Dzimumu arī nebūs. Lidzīgas pērles parādās kultūrmarksisma apoloģētu darbos.

S.T.: Sabiedrība nav gatava to atbalstīt, tāpēc tiek liekuļota un tēlota latvietība, piedaloties sveču nolikšanā pie pils un tamlīdzīgos pasākumos.

DDD: Liekuļo tie, kuriem jau ir mainītas vērtības?

S.T.: Tās ir sekas paātrinātajai globalizācijai. Tāds process kā globalizācija ir pastāvējis jau no Aleksandra Lielā laikiem, tikai jautājums, vai tas attīstās dabiskā veidā vai tiek mākslīgi forsēts.

DDD: Man tuvs ir pagājušā gadsimta angļu vēsturnieka Arnolda Toinbija atzinums, ka civilizācijas iet bojā nevis no slepkavības, bet no pašnāvības. Tātad pašas sevi iznīcina. Lidzko sākas civilizācijas pašnāvība jeb sabrukums, tā aktivizējas barbari un plebeji. Cilvēces progresu Toinbijs saistīja ar garīgu pilnveidošanos un reliģisku evolūciju. Tātad Soross ar savu “atvērtās sabiedrības” koncepciju nespētu nojaukt garīgo vērtību pamatus Latvijā, ja paši latvieši savās apziņās šo

“NOLIEDZAMIE” VIEDOKĻI

ideoloģiju nepieņemtu un nekļūtu par plebejiem.

S.T.: Nav šaubu, ka Soross nav viens – nav šaubu, kas tas ir ietekmīgu miljardieru...

DDD: ...ļoti bagātu oligarhu?...

S.T.: Jā, ļoti bagātu un ietekmīgu cilvēku grupējums ar noteiktiem mērķiem, kas nav tikai ekonomiski un šauri politizēti. Tie ir garīga rakstura centieni ar reliģijas un ģimenes dekonstrukciju. Notiek organizēts uzbrukums tradicionālās ģimenes un pamatcilvēcības vērtībām.

KURŠ IR TAS “DIEVS”?

Sandris Točs: Ar ko atšķiras diktatūra no totalitāra režīma? Ar to, ka diktatūrai pietiek, ja tu klusē un neko nedari – tad tevi neaiztiec. Bet totalitārisma ar to nepietiek, tāpēc, piemēram, kad taisa “praidu” – tev šajā pasākumā, ja ne gluži jāpiedalās fiziski, bet tas noteikti aktīvi ir jāatbalsta, jāpauž atzinīgs viedoklis. Ja tu to nedari, tu tiec pataisīts par homofobu un rietumu demokrātijas ienaidnieku.

DDD: Vai ir gadījumi, kad kāds žurnālists ir zaudējis darbu, publicējot kaut ko pret “praidu”, pret kādām citām uzspiestām antivērtībām?

S.T.: Guntis Rozenbergs zaudēja žurnāla “Kapitāls” galvenā redaktora amatu par to, ka atļāvēs publicēt rakstu ar ironisku virsrakstu “Židi valda pasauli”. Te ir pamatots jautājums, vai kāds redaktors zaudēs darbu, ja viņš publicēs, piemēram, rakstu “Ķīnieši valda pasauli”, “Amerikāņi valda pasauli” vai “Krievi valda pasauli”?

DDD: Visi šie virsraksti nav nepatiesi.

S.T.: Nav jau šaubu, ka kāda nācija ir cietusi pārestību rezultātā, bet te atkal var sacīt, ka tādu ir daudz. Latvieši ir cietuši, armēņi, krievi ir cietuši... Kāpēc tad vienas nācijas ciešanas ir svarīgākas par citu nāciju ciešanām?

DDD: Varbūt holokausts, kas

tika vērst pret žīdiem, nu ir kļuvis par reliģiju?

S.T.: Par “tabuizētu” tēmu, par kuru labāk nediskutēt.

DDD: Tātad šim dogmām – upuru apmēriem – ir jātic bez apšaubīšanas. Citādi svētā inkvizīcija ir garantēta. Un, ja “rakstu mācītāji” kaut ko saka, tad tas tā arī ir – nešaubīgi... Pēc līdzīgiem principiem ir radīta arī homoseksualisma doktrīna – mums ir jātic, ka šī seksuālā novirze ir līdzvērtīga normālām attiecībām, un doktrīnā izglītots dakteris nemaz nemeklēs veidus, kā to ārstēt, citādi viņš kļūs par odiozu homofobu, atpakaļrāpuli – tātad “nepieskarāmo”. Kultūrmarksisms dodas vēl tālāk, un mūsu prātos ienāk ģenderisma “reliģija”.

S.T.: Piekritu, visai šai cīņai, šai kustībai ir garīgs aspekts, kuru nevar uztvert kā pozitīvu, bet gan kā negatīvu garīgumu. Tā ir cīņa pret ģimeni, pret tradicionālu sabiedrības uztveri, pret tradicionālām cilvēka pamatvērtībām. Negatīvs garīgums, kas vērst pret cilvēku un Dievu.

DDD: Es teiktu – pret vērtībām, kas izriet no dabas jeb Dieva likumiem.

S.T.: Nedomāju, ka amorālie izlēcieni šādu “praidu” laikā būtu netīši – kur kaut kādi brīvi vīrieši vienkārši parotālājas. Tas ir tiešs mērķis aizskart, pazemot sabiedrību, parādot, ka, lūk, mums ir vara un varam tā darīt.

DDD: Dieva piešķirtas privilēģijas... Tavuprāt, kurš ir tas “dievs”, kas ļauj viņiem šo varu? Kas aiz tā visa stāv un kāpēc?

S.T.: Domāju, ka pastāv ļoti liels cilvēku grupējums Rietumvalstu politiskajā varā, kas visu to atbalsta – bez tā kaut kas tāds nebūtu iespējams. Pretošanās sorosītu un viņiem līdzīgo ieceirēm tiek pasniegta kā kaut kas odiozs.

Redzējām, kā ASV uzvarēja prezidents Tramps. Ir lietas, kurās es viņu neatbalstu, bet viņš ir ASV prezidents. Taču ievērojiet, ar kādu histēriju tika sagaidīta Trampa ievēlēšana. No kā šī histērija radās? Kur tā slēpās?

Vai tāpēc, ka Tramps ir “pārāk prokrievisks”? Nē, histērija slēpās tajā, ka viņš ir normālās, parastās cilvēku paaudzes pārstāvis – neviens nebrīnītos, ka tāds cilvēks kļūst par prezidentu pirms divdesmit gadiem. Tas, ko viņš runā, ko dara ir pilnīgi normālas, parastas lietas, kuras tikai šis sorosītu grupējums pasniedz kā kaut ko ārkārtēju, odiozu.

DDD: Paskatījos svešvārdu vārdnīcā, ko nozīmē birka “odiozs” – vārds cēlies no latīņu valodas un nozīmē kaut ko ienīstamu, pretīgu, atbaidošu, nevēlamu.

S.T.: Lūk, vai Tramps ir odiozs tāpēc, ka aizstāv savu valsti, pauž, ka katrai nācijai jāaizstāv savas intereses, ka jāņem vērā cilvēku viedoklis, tradicionālās vērtības, ka jāierobežo šo komunistu-sorosītu izplatīšanās, ka nevajag tradicionālai islāma sabiedrībai vai tautām Austrumeiropā ar varu uzspiest visādu “krāsainu revolūciju” eksportu – ka to visu vajag apturēt?...

Domāju, ka ļoti daudzi cilvēki, jau ir ieraudzījuši, kas ir noticis šī “krāsaino revolūciju” eksporta dēļ. Nav pieņemams, ka Tuvajos Austrumos un citur cilvēki tiek nogalināti “vērtību eksporta” dēļ. Lai gan, iespējams, nevis vērtības, bet šo zemju izlaupišana ir patiesais politisko un militāro notikumu iemesls. Un kas notiek ar Eiropu šīs mākslīgi radītās migrācijas sakarā? Ja nebūtu “krāsaino revolūciju”, nebūtu arī tāda migrācijas viļņa. Bet tas viss ir radīts ar politisku tehnoloģiju palīdzību. Tie nav nekādi dabiski vai stihiski migrācijas procesi, kā jums to cenšas pasniegt mediji un politiķi. Šie migrācijas procesi ir tiši radīti un tiši organizēti.

MELI UN BAILES KĀ VARAS IEROCIS

DDD: Tev nav nepatīkami apzināties, ka varbūt ar šo interviju tu būsi tiši “sašmucējies”?

NOTIEK PAT REGULĀRI PASĀKUMI, KUROS VALDĪBAS IESTĀŽU PRESES SEKRETĀRI KOPĀ AR “PAREIZAJIEM” ŽURNĀLISTIEM UN REDAKTORIEM TIEK APMĀCĪTI VISĀS ŠAJĀS MODERNAJĀS TEHNOLOĢIJĀS – IZSMIEŠANĀ, IETEKMĒŠANĀ. TAS IR BRUTĀLS LOBIJS, UN NE KATRS CILVĒKS IR TIK DROSMĪGS, LAI PRET TO SACELTOS.

Sandris Točs: Man jau vairs nav ko zaudēt – esmu jau paudis to savos rakstos gan feisbukā, gan tviterī...

DDD: Kāpēc tu to dari? Kāpēc tomēr nepaklausīji savām bailēm no izstumšanas?

S.T.: Es to daru, jo sabiedrība ir jāmaina, valstis ir jāmaina, pasaule ir jāmaina, tieši sākot no sevis. Pirms kārtu pasauli, saklāj pats savu gultu. Pirms aizrādi, ka nav brīvības, padomā, vai pats rīkojies kā brīvs cilvēks. Es domāju, ka tas nav mazsvarīgi. Ja tu pats izturies taisnīgi un brīvi, tad ar to var iedvesmot, lai arī otrs cilvēks tā dara. Un tas šai totalitārajai varzai jeb kliķei nav pa prātam – viņiem vairs nav varas pār šādu cilvēku.

Jo tikai ar totalitārām metodēmniecīgais 0,001-procentīgais mazākums var apspiest milzīgo vairākumu. Un tieši tādēļ viņu metodēs tik ļoti svarīgi ir meli,

jo, ja cilvēki nepaklausies meliem, tad neko ar viņiem nespēs izdarīt – ne armija, ne specdienesti. Kad viena melīga sistēma sabruka, kā Padomju Savienība, redzējām, ka gandrīz neviens vairs to neatbalstīja – pat armija un specdienesti, jo arī tur strādā cilvēki, kas grib ticēt, ka tas, ko viņi dara, ir pareizi. Tieši tāpēc šim valdošajam grupējumam ir svarīgi uzturēt un virzīt melus kā vērtību. Tikai ar meliemniecīgais mazākums var to varu saturēt, citādi ne – nav tāda fiziska spēka...

DDD: Un tāpēc sāk ar terminu, jēdzienu, dabas likumu sagrozišanu.

S.T.: Jā, jā, jo svarīgi panākt, ka meli tiek uztverti kā patiesība.

Turpmāk vēl...

Intervēja Līga Muzikante

LAI TAUTA PASTĀVĒTU – JĀMAINĀS

Onufrijs Gailums

Vērojot un analizējot mūsu valsts smago ekonomisko stāvokli un dramatisko demogrāfisko situāciju, māc bažas par mūsu tautas nākotni. Neviena Eiropas Savienības tauta nav tā apdraudēta kā latviešu tauta. Valsts pamatnācijas iedzīvotāju skaits strauji samazinās. Ja nekas nemainīsies, tad drīz savā zemē būsīm minoritāte. Par Latvijas demogrāfisko situāciju runā starptautiskās organizācijas, bet mūsu politiķiem tā nav prioritāte. Viņi neapzinās situācijas nopietnību.

Mūsu valdībai nav nākotnes vīzijas, nav stratēģiskais valsts attīstības plāns. Dzīvojam tikai šodienai. Valsts kā kuģis dreifē okeāna ūdeņos, nezinot, vai sasniegs krastu.

Mūsu valsts lielākais apdraudējums ir politiskās varas nekompetence, vājā tiesu sistēma, naudas varas ietekme, korupcija un vāji attīstīta ražošana. Valsts nevar normāli attīstīties, ja plaisa starp

bagātajiem un trūcīgajiem arvien palielinās.

Valsts ierēdņiem plāno dāsni palielināt algas. Bet tiem, kam tās mazas, un pensionāriem pieliek tikai grašus... Laukos un mazpilsētās netiek veicināta ražošana. Cilvēki brauc uz lielākajām pilsētām vai uz ārzemēm, kur ir darbs. Budžeta nauda tiek iztērēta milzīgos apjomos. Piemēram, “Parex bankas” un “Citadeles”, kā arī “Liepājas metalurga” glābšanai. Rīgā, būvējot dārgāko tiltu Eiropā, pēc Tautas kontroles vērtējuma, “pazuda” 27 miljoni latu. Par Eiropas Savienības naudu Drabešu novadā uzbūvēja it kā viesu namu par 175 000 eiro. Tas nedarbojas, tagad tas ir eksprezidenta Andra Bērziņa privātpašums. Pēc līdzīga gadījuma Igaunijas eksprezidents iztērēto naudu valstij atmaksāja. Šodien nav jāceļ dārgas koncertzāles un citas celtnes, bet gan rūpnīcas, lai būtu darbavietas.

Lai tauta pastāvētu, ir jāmaina politiskā sistēma. Pie varas jānāk jauniem valstiski domājošiem politiķiem, kuriem rūp savas tautas labklājība. Arī sabiedrībai jāmaina domāšana. Nevar stāvēt malā, nepiedalīties vēlēšanās un gaidīt, kad kāds mums atnesīs labklājību. Uzskatu, ka tie, kas nepiedalās vēlēšanās vai balso par “sīkpartijām”, neko negrib mainīt. To pierāda šie 27 neatkarības gadi. Divaina ir arī to vēlēšanu loģika, kuri balso par oligarhu partijām, kas noveda valsti tik nožēlojamā situācijā.

Varas politiķu “labie” darbi ir redzami. Ir sagrauti valsts pastāvēšanas pamati – rūpniecība. Lēti tiek pārdota zeme ārzemniekiem, atdoti cittautiešiem stratēģiski svarīgi valsts uzņēmumi: bankas, cukura rūpniecība, “Liepājas metalurģis”, “Lattelekom” u.c. Rezultāti redzami – Krājbanku izlaupija, cieta valsts un privātie noguldītāji, cukura rūpniecību likvidēja,

“Liepājas metalurģis” nestrādā. Par šo absurdo varas rīcību neviens nav atbildīgs? Vēl šodien daudzi Latvijas izsaimniekotāji ieņem augstus amatus valsts pārvaldē vai ir stratēģiski svarīgu uzņēmumu vadītāji. Tāda politika ved valsti pretī norietam. Mēs pārdzīvojām divus karus un okupācijas gadus – tauta izdzīvoja. Šodien, kad paši varam lemt savu likteni, esam bīstami tuvu tai robežai, kad Latvijas, par kuru cīnījās mūsu karavīri, var nebūt.

Nākamajā gadā būs Saeimas vēlēšanas. Piedalīsimies visi valsts veidošanas procesā, padomāsim, ko katrs no mums varam darīt, lai tauta pastāvētu. Jāpanāk strauja ekonomiskā izaugsme un demogrāfiskā stāvokļa izlabošana.

Ja vara turpinās tādu pašu tuvredzīgu politiku un neveicinās dzimstību, mūsu tauta kā etnoss pazudīs tuvāko simtgadu laikā. Sapnis par nacionālās labklājības valsti būs izsappots.

No interneta dzilēm.

KAS IR “URLA”?

Vai laikraksts “DDD” lūdzu varētu izskaidrot, ko īsti nozīmē termins “urla”?

Ar cieņu
Jānis Skuja, Valmierā

Urlu jēdziens tiek skaidrots interneta enciklopēdijā “Vikipēdija”.

Urla ir cilvēks, kas pārstāv subkultūru, kam raksturīgs īpašs, sportisks ģērbšanās stils (visbiežāk tieši sporta apģērbs) un kuras pasaules uzskatu veido dzīvesveids, kas saistās ar agresīvas, nekultūrālas un noziedzīgas uzvedības piekropšanu, lamu vārdu lietošanu, smēķēšanu un alkohola dzeršanu.

Lai gan par urlu subkultūru vairāk var runāt vienīgi Latvijas kontekstā, urlu subkultūrai līdzīgas subkultūras ir sastopamas citās valstīs, piemēram, Krievijā, kur tās sauc par “гопники” (gorņikiem), bet Anglijā savukārt ir sastopami “chav” (čavi). Urlu subkultūrai Latvijā raksturīgs neformāli obligāts krievu valodas lietojums. Piemēram, ja latviešu valodā runājošs jauniešs vēlas būt urla, viņam ir ne vien jāpiekopj urlu ģērbšanās stils un dzīvesveids, bet arī jārunā krievu valodā. Paši urlas līdz ar to mēdz sevi dēvēt Krievijas subkultūras pārstāvju vārdā – par gorņikiem.

Mūsdienu latviešu vidū pret urlu subkultūru attiecas ļoti negatīvi un bieži vien izteikumi par urlām mēdz būt saistāmi ar nacionālismu. Latviešu jauniešu vienkāršrunā par “urlām” tiek dēvēti visbiežāk treniņtērpā ģērbusies intelektuāli un kulturāli zema līmeņa krievu jaunieši. Tāpat latviešu leksikā par urlām tiek dēvēti arī “jaunieši ar inteligences neskartām sejām” un nekulturāli, bezkaunīgi huligāni.

Iespējams, vārds “urla” ir cēlies no krievu valodas vārda “орёл” (ērglis) kā ironiska metafora, jo 20. gadsimta 90. gadu sākumā par “орёл” sevi esot dēvējušas ar noziedzību saistītas ietekmīgas personas. Pastāv arī uzskats, ka vārds “urla” varētu būt cēlies no Gija de Mopasāna šausmu un mistikas stilā ieturētā stāsta “Orla”. Tāpat iespējams, ka nosaukums cēlies no krievu abreviācijas “УРЛ” – “уголовно разыскиваемое лицо” (kriminālmeklēšanā esoša persona).

PAR “ZAĻO CILVĒCIŅU” PAVAIROŠANU

Atklātā vēstule Valsts prezidentam Raimondam Vējonim

Jūsu Ekselence! Jūs rūpējaties par Latviju necienošo nepilsoņu bērniem – kādēļ? Kā gan šādās ģimenēs izaugušie bērni var kļūt par lojāliem pilsoņiem, ja vecāki necieš “suņu valodu” un nevēlas būt Latvijai piederīgi? Ja Jūs līdz Latvijas simtgadei neparūpēsities, lai OKUPĀCIJAS LAIKĀ šeit nelikumīgi iesūtītie Latvijai naidīgie nepilsoņi likumīgi atstātu mūsu valsti, “zaļo cilvēciņu” kļūs vēl vairāk.

Lietderīgāk būtu parūpēties, lai valsts mācību iestādēs visi mācītos valsts valodā. Tagadējo varnešu vēlme ir mazākumtautību pārkrievošana, jo tām jāmācās skolās ar OKUPANTU valodu, kas ir vieglāk pagātnes dēļ. Saprota, ka Jums jāatstrādā “Saskaņai” Jūsu ievēlēšana un jācenšas, lai arī otro kārtu izturētu. Lūk, prezidenta kungs, vai Jūsu aktivitātes patiesībā nav slēpta cenšanās ievest valstij naidīgos nepilsoņus pilsoņu lokā, paplašinot Jūsu atbalstītāju “S” deputātu skaitu, nevis veikt deokupāciju? Lūgums paturēt prātā, ka arī Aldermanes kundze reiz stāsies tiesas priekšā par kolonistu un okupantu legalizāciju.

Vēlos teikt kaut ko arī par mums – represētajiem. Pirms diviem gadiem Ikšķilē Jums personīgi rokās iedevu Nacionālās pretošanās kustības dalībnieku parakstītu vēstuli, uz kuru vēl arvien nesat atbildējis. Kā mūsu parunā teikts, tad jau ar mātes pienu esiet iesūcis naidu pret mums?... Jūs gan pārspējāt V.V.-F., jo viņa savu nepatiku pret represētajiem parādīja atklāti, ne reizi neierodoties Ikšķilē, bet Jūs, manuprāt, sakožot zobus, lai zvejotu vēlēšanās balsis, tomēr mūsu salidojumu apmeklējāt. Ne velti ZZS Jums bija tādi komunisma skolotāji kā Brigmanis un Lembergis.

Ceru, ka būsīt ņēmis vērā Saeimas deputāta Dombrovas kunga runā Jums vēltītos norādījumus un man, “reņģu ēdājam”, nākošgad Ikšķilē nebūs Jums jāatgādina par necieņu pret Nacionālās pretošanās kustības dalībniekiem.

Vēlot veiksmi,

Valters Rudzītis
Nacionālās pretošanās kustības dalībnieks

KULTŪRA –

Turpinājums no 1. lpp.

Tas var kļūt bīstami patērētājsabiedrības sistēmai. Kā tad pelnīs lēto piedāvājumu producenti, seriālu ražotāji, “Coca-Cola” un hamburgeru tirgotāji? Kurš pirks zīmola preces un citus krāmus? Tā jau visa globālā ekonomika var apstāties!

Lai to nepieļautu, lai mazinātu kultūras ietekmi, ir vairākas metodes. Vispirms, protams, jāpanāk, lai cilvēki nespētu vienoties par to, kas tā kultūra tāda ir. Lai nebūtu skaidrs, kad par kultūru runā kā par mākslas sinonīmu, kad – kā par cilvēka pārveidotu vidi, kad – par uzvedības paradumu kopumu, kad – par vērtību sistēmu.

NĒ – VĒSTURE!

Kultūra izaug no vēstures, no tradīcijām, no gadsimtos krātas pieredzes un vērtībām. Jāpēcrt kultūrai saknes! Jāizslēdz vēsturiskā pieredze no sabiedrības apziņas. “Neziņā ir spēks!”

Ja nu tomēr kaut kas jāpasa, tad lai cilvēkiem vēsture asociējas

Ir arī otrs paņēmieni, kā neitralizēt vēsturi, – parādīt to kā neizzināmu melu kamolu vai sazvērētību sēriju. Par katru vēsturisku notikumu taču var sameklēt pretrunīgus apgalvojumus un vērtējumus. Ej nu zini, kā bija patiesībā! Ir jāpasa viedokļu vēsture, nevis faktu vēsture! Tas palīdzēs cilvēkiem saprast, ka vēsturiskās patiesības gluži vienkārši nav. Lai katrs domā, ka vēsture ir tas, kas kādam izdevīgi, ka ar vēsturi var pamatot jebko. Līdz ar to ļaudis atmetīs ar roku patiesības noskaidrošanai, savu senču paraugam, savas tautas, valsts un civilizācijas mantojumam un beidzot sāks dzīvot tikai šodienai – pērkot visu, ko viņiem iesaka reklāma, uzticoties tam, ko iestāsta masu mediji un politiskā propaganda.

Vislabāk mācīt tikai par pēdējo gadsimtu. Senākais notikums, uz kuru atsaukties, lai būtu Franču buržuāziskā revolūcija. (Dž. Orvela romānā “1984” speciāls valsts departaments pārraksta vēsturi katru mēnesi atbilstoši partijas tā brīža politiskajām un

nemaz. Citādi vēl ļaudis iedomāties, ka viņi paši arī var ietekmēt sabiedrības procesus, nopietni iestājoties par savas tautas vajadzībām. Tas nu būtu pēdējais, ko vajadzētu pieļaut! Citādi tas var apturēt globalizācijas procesus, kas taču laimīgi virzās uz visu nāciju saplūšanu vienā, vienotas ekonomikas virzienā, vienas valodas, vienas politiskās sistēmas un vienas masu kultūras virzienā – līdz būs tapusi “brīnišķīgā jaunā pasaule”.

Pagātnes nacionālo varoņu piemērs varētu pamudināt cilvēkus iestāties par savu kopienā, par savas nacionālās valsts interesēm. Tas ir bīstami! Tā līdz revolūcijām var būt tikai viens solis! Ģeniji un varoņi taču parādītu, ka pat viens cilvēks var mainīt politikas, zinātnes, mākslas vai pat veselas civilizācijas nākotni. Tas nekur neder! Mūsdienās ir vajadzīgi patērētāji, nevis cīnītāji.

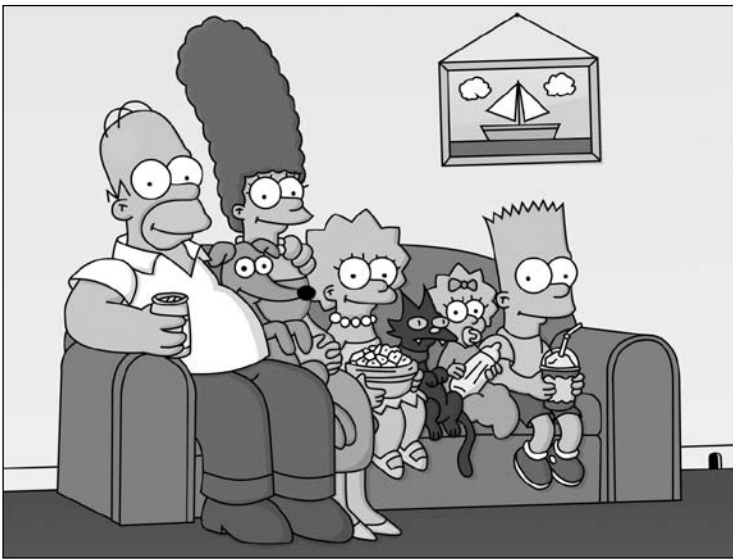
Cilvēka uzdevums ir lepnī un brīvi ņemt kredītu un tad visu mūžu vergot, lai tos atdotu. Galvenais iedvest viņiem, ka tieši tā arī ir visaugstākā brīvības un progresā izpausme. Tāpēc jāiestāsta, ka ikviens cilvēks ir pasaules naba, ka ikvienam ir tiesības jebkuru savu iegribu izpaust un apmierināt. Ieņēmis šo priekšstatu galvā, iedomāties un pašpārliecināts, no savām saknēm un tradīcijām atteicies, indivīds necentīsies izkopt savu garīgo dzīvi, savas spējas un radošo potenciālu, bet gan tieksies baudīt, pirkt un tērēt – to, ko viņam sarūpējuši un notirgojuši citi. Vislabāk strādās tāds vergs, kurš būs pārliecināts, ka pats izvēlējies savu dzīvesveidu un ir visbrīvākais cilvēks pasaulē.

Vēl viens paņēmieni, kā neitralizēt varoņu ietekmi, ir izskaidrot ģenija parādīšanos ar nejaušību, dzīves apstākļiem, “vēsturisko nepieciešamību” vai iedzimtību, bet – vislabāk – ar slimību, ar kādu anomāliju bērnībā, psihisku traumu u. tml. Teicienu “no ģenija līdz ārpazīģajam ir tikai viens solis” jāpverš otrādi! Ja visi ģeniji ir slimi divaini, tad taču neviens netieksies kļūt par ģeniju, par izcilību, jo nevēlēsies kļūt par trako.

Ja nu tomēr ievērojamas vēsturiskās personas būtu jāmin, tad labāk mācīt par noziedzniekiem un masu slepkavām – par Hitleru, Staļinu, Mao, Torkvemu, Boržijām, Neronu, Polu Potu. Pilnīgi lieki vēsturē vai kulturoloģijā ir minēt par Albertu Šveiceru, Bērtanu Raselu, Asizes Francisku, Kalkutas Terēzi, Martinu Luteru Kingu, Robēru Šūmani, Blēzu Paskālu vai Mahātu Gandiju.

Ja tomēr nāktos kādu no minētajiem raksturot, tad atcerēsimies, ka jebkuram varonim var atrast trūkumus! Pat Kalkutas Terēzei nebija kaut kas kārtībā ar grāmatvedību! Tas nekas, ka viņa izglābusi 40 000 cilvēku no nāves un ciešanām, – jārada šaubas arī par viņu. Nevar būt, ka cilvēki rīkojas nesavtīgi! Gan jau, ka tur ir kāds slēpts vai neapzināts savtīgs iemesls, tikai jārok! Arī ievērojamu cilvēku biogrāfijas jāpārvērš par šādiem “cūku rakumiem” – rūpīgi meklējot, kādu nekādu, savtīgu vai slimīgu impulsu mudināts, cilvēks pēkšņi bija kļuvis tik altruistisks, radošs

LAI TO NEPIEĻAUTU, LAI MAZINĀTU KULTŪRAS IETEKMI, IR VAIKĀKAS METODES. VISPIRMS, PROTAMS, JĀPANĀK, LAI CILVĒKI NESPĒTU VIENOTIES PAR TO, KAS TĀ KULTŪRA TĀDA IR.

tikai ar sausiem gadskaitļiem vai vēsturē tie redz tikai negatīvo. Tas radīs pārliecību, ka mūsdienas ir labākais, kas jebkad pastāvējis. Jāpanāk, lai pagātnē cilvēki saskatītu tikai karus un vardarbību, verdzību un dzimtbūšanu, sirojumus un inkvizīciju, masu slepkavības un sieviešu apspiešanu. Tad jebkura blēdība, shēmošana, spekulācija, uzpirkšana mūsdienās izskatīsies pēc bērnu spēlītēm, salīdzinot ar tām šausmām, kas pieredzētas senatnē.

Lai nevienam neienāktu prātā, ka cilvēki var notikumus gaitu mainīt, jāiedveš pārliecība, ka vēsturi nosaka nemaināmi, no cilvēka gribas neatkarīgi vareni spēki – piemēram, dzīvnieku pasaulē novērotā dabiskā atlase. Tas jāattiecina uz cilvēku sabiedrību kā cīņu par dzīves telpu un varu: starp rasēm un tautām vai starp šķirām, vai starp ekonomiskajiem grupējumiem, vai starp dzimumiem. Jāliek saprast, ka cilvēka spēkos nav mainīt vēstures gaitu!

ekonomiskajām problēmām un lēmumiem! Tas varbūt ir pārspīlēti, bet svarīgi, lai ļaudis nemeklētu sakarības civilizāciju attīstībai tūkstošgadu griezumā un nepētītu krīžu un pagrimuma iemeslus, kurus varētu attiecināt uz mūsdienām! Jāmāca ir tikai par tiem tematiem, kas ir dienas kārtībā patlaban (sieviešu tiesības, brīvais tirgus, seksualitātes atbrīvošana u. tml.). Galvenais – nesalīdzināt viena laikmeta sabiedrības savā starpā, bet konfrontēt tās tikai ar mūsdienām. Tad jebkuram būs skaidrs, ka vienīgā pieņemamā sistēma ir tā, kas patlaban valda.

NĒ - VAROŅIEM!

Ja tomēr kultūra jāpasa, tad jāpanāk, lai skolēni nepazītu varoņus un ģenijus. Par varoņiem – cilvēkiem, kuri spējuši ziedoties kādas augstākas idejas vai citu cilvēku labā, – labāk nestāstīt

KAS TĀ TĀDA?!

vai varonīgs. Ideālu cilvēku nav! Visi darbojas savtīgās interesēs!

Kādam jābūt mūsdienu cilvēka varonim? Jārūpējas, lai par skolēnu paraugiem kļūst viduvējības, piemēram, no realitātes šoviem, cilvēki, kas vāji māk dziedāt, dejoj vai neprot uzvesties un savaldīties, – tādi, kuri ir nedaudz zem vidējā līmeņa. Lai katrs mietpilsonis pie sava TV ekrāna varētu pašapmierināti konstatēt: “Nu, šitā dziedāt, izteikties vai dejoj varētu arī es, vienkārši tam pajoliņam, kas tur mokās un stostās ekrānā, ir paveicies nokļūt raidījumā!” Šādu cilvēku atrašanos TV ekrānos jāattaisno ar “reālās dzīves” parādīšanas nepieciešamību. Māksla taču jātuvina tautai! “Māksla pieder tautai!” Katram skolēnam savus pokemonus un teletūbijus! Lai tik skraida un ķersta brīvajā laikā! Galvenais – netraucēt un neapgrūtināt ar mājasdarbiem!

Ja realitātes šovu ierindas personāži kļūst pārāk garlaicīgi, tad par varoņiem jāpiedāvā seklas, banālu interešu virzītas, izrādīties grībošas “zvaigznes”, kuru intereses būtu: pēc iespējas pilnāks skapis ar apģērbiem un pilns bārs ar alkoholiskajiem dzērieniem.

NĒ – MORĀLE!

Vai kultūras mācīšana būtu jāsaista ar morāli? Noteikti – nē! Ar prieku jākonstatē, ka ir izdevies vismaz tikumības jēdzienu padarīt smieklīgu un bezjēdzīgu. Tas nu uz ilgu laiku ir pārvērts par sinonīmu viduslaiku tumsonībai un muļķībai. Paldies par to visiem tiem, kas piedalījās nīrgāšanās kampaņā par “tikumības vadlīnijām”! Pats labākais, ka pat tie, kuri par tām iestājās, nu ir pieklusuši – pēc cīņas – un tālāk vairs nerūpējas, lai kaut kas no tā, kas tur sarakstīts, tiktu reāli īstenots izglītībā.

Bet tikmēr skolu, kurās māca ētikas vai filozofijas mācību priekšmetus, paliek arvien mazāk. Un – pareizi! Kāpēc apgrūtināt bērnus ar tik grūtām lietām? Labāk izklaidēt ar jautriem uzdevumiem, viegliem testiem, dažādiem nebūtiskiem, bet intriģējošiem tematiem. Būtu labi, ja skolēni būtu atvērti jebkuram jaunam piedāvājumam, bez jebkādām robežām un muļķīgām morāles normām. Esam taču “atvērtā sabiedrība”. Kāds negudrs komentētājs gan ir teicis, ka “organisms visatvērtākais ir uz operācijas galda, bez dakteru palīdzības gan tā ilgi dzīvot nevar”.

Bet dakteri, par laimi, mums ir. To ir vesels pulks, kas gatavi pastroštēt, uzkūdit, kārdināt, paglaimot un attaisnot jebkuru atkāpi no muļķīgajām normām, apsveicot ikvienu uzdrīkstēšanos nemītīga sabiedrības apziņas progresā virzībā uz arvien tālākiem atbrīvošanās apvārsņiem. Līdz ikvienam jau asinīs būs pilnīga “pakļaušanās”! Ļaudis iemācisies vienmēr “peldēt pa straumi” (nevis pret straumi)!

Jāmāca, ka vienīgā morāle ir tā, kas izriet no likumiem, nevis likumiem jābalstās uz vērtībām un morāles principiem. (Bet likumus vienmēr varēs pieņemt to interesēs, kam nauda un vara.) Morāle un vērtības taču katrā

laikmetā ir savas. Tātad nav nekādas universālas morāles, kuru vajadzētu ievērot visiem. Katrai grupai, tautai, laikmetam vai kultūrai un katram indivīdam taču ir sava izpratne par to, kas ļauns un kas labs.

Galvenais, lai cilvēkiem nerastos ne mazākās aizdomas, ka morālu kārtību būtu iespējams saskatīt vēsturē. Jānovērš domas, ka noziegumi galu galā nāk gaismā un to veicēji vai pieļāvēji saņem atmaksu, ka sabiedrības, kas nicina morāli un sistemātiski pieļauj netaisnību vai paverdzina citas tautas, galu galā iznīkst.

Uzskati par vēsturiskā taisnīguma lomu pagātnē ir nevis atklāti jānoliedz, bet tos vislabāk neitralizēt – parādot, ka tie ir naivi. Visu nosaka ekonomika, ieroči, resursi un politiskā viltība. Tad cilvēki arī mūsdienās neprasis no politiķiem godīgumu, bet ievēlēs tos, kas “zags mazāk”, varbūt padalīsies ar nozagto. Viņi meklēs nevis taisnīgumu un patiesīgumu politikā, bet efektivitāti, izdevīgumu un tūlītēju labumu sev – kādu atlaidi transportā vai apsveikumu svētkos, bet ne mērķtiecīgu valsts izaugsmi.

NĒ – SATURAM!

Svarīgi novirzīt uzmanību no jautājumiem “kas” un “kāpēc” uz jautājumu “kā”; no satura – uz tehnikām un metodēm; no mērķa – uz līdzekļiem. Tad cilvēks beidzot sāks uztvert pasauli kā izmantojamu objektu, kura vienīgais mērķis ir paša vajadzību apmierināšana. Jautājums par esamības augstāko jēgu jau diezgan pasen ir gandrīz izzudis no cilvēku apziņas. Tas ir labi! Indivīdiem ar emocionālāku pieeju tā vietā jāpiedāvā lokāla dabas aizsardzības tematika – ne jau patēriņa fundamentālo paradumu maiņai, bet sirdsmieram. Lai kāds skaļš pikets par dzīvnieku likteni cirkā aizstāj jebkuru domu par atturības, pieticības un mērenības nozīmi savā dzīvē un patērētājsabiedrības sistēmā.

Pilnīgi pietiek, ja skolās veselības mācībā iemāca rīkoties ar zināmiem gumijas izstrādāju-

miem, dabas zinībās – pastaigā pa mežu, meklējot sēnes, vizuālajā mākslā iedveš domu, ka jebkurš smērējums ar otu jau ir mākslas darbs, bet mūzikā jebkurš troksnis taču ir modernā mūzika (aleatorika, klasteri).

Literatūrā jāpanāk, lai skolēniem nemāca par daiļdarba saturu, varoņiem un idejām, bet tikai par formu, mākslinieciskās izteiksmes tehnikām. Vislabāk regulāri šokēt ar kādu neparastāku izteiksmes līdzekli, piemēram, lamu vārdiem dzejolī. Tas pārvērtīs stundu par jautru piedzivojumu, bet novērsīs no tādām kaitīgām lietām kā pārdomas par savas dzīves jēgu, no domām par savas tautas nākotni (demogrāfiskās krīzes dēļ) vai visas cilvēces likteni (pieaugot spriedzei starp civilizācijām).

Vēl paliek kādreiz populārā kultūras vēsture jeb kulturoloģija. Bet pirmais solis tās ietekmes mazināšanā jau noticis pirms dažiem gadiem, kad izdevās no šī mācību priekšmeta gandrīz pilnībā izskaust visu vēsturisko, pārsaucot kultūras vēsturi par kulturoloģiju un – pie reizes – samazinot šādu stundu skaitu. Būtu ideāli, ja to varētu pilnībā integrēt sociālajās zinībās vai mākslu mācību priekšmetos, vai politiskajā vēsturē.

Ja tomēr tā paliek skolu plānos, tajā ir jāiekļauj pēc iespējas vairāk sarežģītu terminu, pretrunīgu teoriju, nenoteiktības un jucekļa. Jāiestāsta, ka egoisms ir humānisms, bet visatļautība – brīvība, piedošanas vietā jāsludina tikai iecietība – pret visu, arī pret ļauno, jo ļaunajam taču esot jābūt līdzsvarā ar labo. Novēlējot vārda “mīlestība” vietā lai runa ir tikai par seksu! Bet patiesības nav un nevar būt, jo viss taču ir relatīvs!

Un, pats pēdējais, – ir jāraugās, lai diskusijām par kultūru nekad nesekotu rīcība kultūras politikā un izglītībā. Lai tas paliek jauku sarīkojumu – tādu kā “Lampa” – ietvaros, par ko pačalot intelektuāļiem savā vidē. Pārējiem “kultūras grozā” pietiks ar “saimnieks meklē brūti”, “pirādziņ, nāc ārā”, svingeru šoviem un ekstrasensu ciņām.

Labu apetīti un saldu dusu!

VALSTS VARA BEZ PATRIOTISKĀ!

Arnis

Raiskumā

Patriotisms ir mīlestība pret Dzimteni, Tēvzemi un darbošanās tās labā. Patriotisms ir vienas no visdziļākajām jūtām, kas nostiprinājušās gadu simtos un tūkstošos.

Vai valsts var prasīt patriotismu no ārējiem un iekšējiem ienaidniekiem? Nē! Piemēram, viltus patriota Ušakova vectēvu Sarkanā armija ar čekistiem aplaupīja latviešu saimniekus, kas ar asinīm bija atkarājuši Tēvzemi no tūkstošgadu verdzības, karojot vairākās frontēs vienlaikus.

Ko gan latvieši isti redz un jūt, iestājoties Eiropas Savienībā pie cionistu naudas maisiem? Vienīgi pazemojumu un izstumšanu no Latvijas darba tirgus; paliek ārvalstis – Īrija, Anglija, Vācija u.c. Vai tā ir kāda plānota politika?

Patriotisms izpaužas pašaiizliedzībā un uzticībā savai Tēvzemei, varonībā, nežēlojot savus spēkus savas Tēvzemes aizstāvēšanā, ziedojot pat dzīvību.

Bet kas notiek Latvijā?

Abreni uzdāvina Krievijai, jo, piemēram, čekistam Savickim un Kalvītim acimredzot savajadzējās varu gāzes biznesā. Rīgu izpārdod krieviem par pārpirkto lēto privatizācijas sertifikātu u.tml. naudām. Jūrmala patiek Krievijas miljonāriem, Daugavpils ir krievvalodīgo pilsēta, Cēsu apriņķi lēnām nopērk ķīniešu ienācēji... Toties par šiem darbiem daudzi ir ieguvuši milzīgu naudas kapitālu un Triju Zvaigžņu ordeņus.

Jo vairāk kangaru valdībā, jo ātrāk latviešu gēns aizies Aizsaulē.

JAUNĀ TAUTAS SAIMNIEKOŠANAS PARADIGMA

Turpinājums no 4. lpp.

Lūk, viens no manipulējamiem terminiem – “**INVESTORS**”. Tas nav nekas cits kā jaunā frakā ietērpts kolonizators. Ministri un deputāti visā pasaulē bazūnē: “Ei, kolonizatori, nāciet uz Latviju, te ir lētais vergu darbspēks!” Pat kultūras ministre aizlido uz “tuvo” Austrāliju meklēt kolonizatorus un notirgot kādu tautas dziesmu.

UZŅĒMĒJI UN BIZNESMENĒJI

Protams, strikti nodalīt uzņēmēju no biznesmeņa ir grūti. Patiesi uzņēmēji jāmeklē ar lielo lupu – sistēma nepieļauj viņu izdzīvošanu. Bet pārsvarā mums ir biznesmeņi, jo ne jau visi pašmāju t.s. “uzņēmēji” ir dārgakmeņi. Sistēma tika radīta tāda, ka pat godīgam cilvēkam bija “jāasmērējas”, un līdz ar to viņš kļuva manipulējams. Rakstu “tā saucamie uzņēmēji”, jo pat virspusējs audits uzrāda daudziem kriminālu (bandītisku un prihvatizatorisku) izcelsmi.

Kolonizatoru un krimi-uzņēmēju raksturīgākā iezīme ir tā, ka viņi apzog paši sevi un apzog savus strādniekus – pārvēršot viņus par modernajiem vergiem.

TAUTSAIMNIECĪBA KĀ KOMPLEKSS

Ja runājam par tautsaimniecību, tad visupirms tas ir saimnieciskais komplekss, kurā katrai struktūrai ir jāstrādā harmonijā ar citām. Latvijas Republikā pēdējos gadu desmitus nav ne mīņas no tautsaimniecības, bet ir tikai kaut kādi niecīgi fragmenti un tukšumi, kurus vairumā ir aizpildījis bizness.

Latvija ir izpostīta vairāk nekā pēc Otrā pasaules kara, un politekonomisko bēgļu ir vairāk nekā abos Pasaules karos kopā (oficiāli 350 000, bet neatkarīgā statistika lēš, ka virs 500 000 cilvēku). 2016. gadā vien, pēc ANO datiem, oficiāli no saldās dzīves un veiksmes stāsta no Latvijas ir aizbēguši 14 146 cilvēki – praktiski visi darbspējīgā vecumā, nomiruši 28 448, piedzimuši 19 467, pašnāvībā bojā gājuši divreiz vairāk cilvēku nekā autokatastrofās (no kurām daudzas arī ir pašnāvības). Izrādās, ka tie, kas pašdeportējušies no Latvijas, sūta saviem radiem un draugiem apmēram 500 miljonus eiro gadā (neskaitot, ko atved kabatā).

Bet tas nav viss. Latvijas lumpenbirokrāti izceļas ar savu asprātību un ir nolēmuši iekšējās okupācijas politiku savietot ar imperiālistisko. Jau tā – bez tautas piekrišanas – Latvijas valsts aparāts ir aizsūtījis Latvijas karavīrus okupācijas karos Mali, Afganistānā un Irākā... ar to bija par maz, un VID nolēma paņemt nodokļus no citu valstu pilsoņiem un savējiem, ja tie, režīma spiesti, ir pašdeportējušies uz ārzemēm. Ja kāds sūta dzīvības uzturēšanas palīdzības naudu kādam draugam, kaimīnam, pastniekam, kurš aiznes šo naudu tiem, kas nevar aizstaigāt uz bankomātu, tad tiek piedzīts 23% nodoklis. To ir iesaukuši par “Neradinieku nodokli”.

Pirmkārt, šis ir netikumības kalngals. Otrkārt, cilvēks jau ir apmaksājis nodokli savā valstī, un tā ir otrreizējā aplikšana – dubultnodoklis. Treškārt, tā ir ekspansionistiskā imperiālistiskā politika un darbība, citas valsts pilsoņu aplikšana ar savas valsts nodokļiem.

Lūk, pat iekarot nemaz nevajadzēja, no tālienes aplika svešzemniekus ar nodokli. Bet no otras puses, šis pasākums klasiski iegūlas Pasaules Jaunās Kārtības depopulācijas programmā. Cinisma augstākais kalngals.

VĒLREIZ PAR PRIORITĀTĒM

Latvijas tautsaimniecība man atgādina kaut kādu uzsprāgušu riepju, kuras driskas mētājas pa lielceļa malām, pa kuru traucas kolonizatoru “fūres”. Tikai plānā galdiņa urbēji spēj vispār runāt par prioritātēm tautsaimniecībā. Nevar runāt tāpēc, ka tautsaimniecība ir sistēma, un tai ir jāstrādā kā vienotam veselumam – tajā, pēc definīcijas, nevar būt prioritātes.

Piemēram, ja jūs par daudz tērēsit līdzekļus valsts aizsardzībai, jūs tautu novedīsiet badā un valsti bankrotā. Visiem ir labi zināms, ka pie 9% tēriņa no tautas kopbudžeta aizsardzībai, principā valstij ir jānbankrotē – jāiet bojā. Kāpēc? Tāpēc, ka tautsaimniecība kā sistēma tādu slogu nevar izturēt. Valsts aizsardzības sistēma, ja nav kara draudu, ir milzu luksus lieta, kuru var atļauties tikai imperiālistiskās valstis, kas izdevumus kompensē ar laupījumiem. Bet šādās valstīs aizsardzības budžets pāraug militārisma budžetā, ar mērķi vēl kādu iekarot. Valstisti-militāristi speciāli rada šķietamus kara draudus – kaut vai no Marsa kāds uzbruks – un tik eļļo ar tautas naudu savu militāristu mašīnu.

Tautas valstī pastāv pašaiizsardzības, nevis kara paradigma. Pašaiizsardzība sākas no jums paša, jūsu sētas, pagasta, novada, pilsētas. Katram suverēnam jābūt vienlīdzīgām tiesībām uz varu, bagātību un **ieročiem**.

Viss te notiek kā Aizspogulijā, un mēs kā mēnessērdzīgie klīstam pa savas tautas kapsētu.

Turpmāk vēl...

Klajā nākusi profesora, ārsta, piecu bērnu tēva Andra RUBINA atmiņu grāmata “NEKAD NEPADODIES” – grāmata par dzīvi, mīlestību, politiku...

ANDRIS RUBINS
**NEKAD
NEPADODIES**

Grāmatā lasiet:

- Profesors Andris Rubins uzvar Eiropas Cilvēktiesību tiesā (ECT)...
- ECT atzīst, ka pret Andri Rubinu Latvijā bija noticis cilvēktiesību pārkāpums, kuru realizēja RSU, un Latvijas tiesu sistēma to neatcēla.
- Šķēles pātagas cirtiens – uz pakājām paceļas valdību veidojošās partijas un frakcijas...
- Ministru kabinets ir kā iedresēts aitu bars...
- Astonkājis Latvijas medicīnā...

KAD?

Kad?
Vienkārši kad?
Šodien?
Rītā?
Parīt?
Aizparīt?
Aizaizparīt?
Kad?
Šonedēļ?
Nākamnedēļ?
Aiznākamnedēļ?
Aizaiznākamnedēļ?
Kad? Kad? Kad?
Šomēnesi?
Nākamajā mēnesī?
Mēnesī pēc tam?
Kad?
Nākamajā pavasarī? Vasarā?
Rudenī? Ziemā?
Kad? Kad? Kad?
Šogad?
Nākamgad?
Aiznākamgad?
Aizaiznākamgad?
Kad?
Vienkārši kad?
Varbūt
Ne
Kad?

Armands Birkens

LNF bankas konts ziedojumiem laikrakstam “DDD”

Latvijas Nacionālā fronte
(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2017

Izdevējs: LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktore vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4,
Rīga LV-1019**

tālr./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**

Iespiests: SIA “Latgales druka”

Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

Bērnu ārste: ĢENDERISMA IDEOLOĢIJA RADA VARDARBĪBU PRET BĒRNIEM

Turpinājums no 3. lpp.

Bloķētāji (aizkavētāji) ir pēti-
ti un tiek uzskatīti par drošiem
medicīnisko traucējumu ārstēša-
nā bērniem, kam ir priekšlaicīga
dzimumnobiašanās (kuru izsauc
dzimumhormonu pārgrābs neve-
selīgas sekrēcijas anomālijas).

Bet, kā jau tas tika ziņots re-
volucionārajā rakstā laikrakstā
“The New Atlantis”, mēs nevaram
no šiem pētījumiem apgalvot, ka
šīs zāles būtu drošas fizioloģiski
normāliem bērniem ar dzimuma
disforiju.

[..]

4. Zinātniskajā literatūrā
nav aprakstīti gadījumi, kas
notiek ar bērniem, kuri sirgst
ar dzimuma disforiju, ja tie
pārtrauc lietot bloķētājus.

Lielākoties, bet ne visos gadī-
jumos, bērni ar pubertātes blo-
ķētājiem turpina lietot pretējā
dzimuma hormonus (bioloģis-
kie zēni – estrogēnu; bioloģiskās
meitenes – testosteronu). Vieni-
gaiss pētījums šodien, kas izse-
kojis pirmspubertātes vecuma
bērnus (kas ir sociāli apstiprināti
kā transseksuāli un agrinā ve-
cumā “uzlikti” uz bloķētājiem),
atklāj, ka viņi visi simtprocentīgi
ir paziņojuši par transseksuālo
identitāti un izvēlējušies pretējā
dzimuma hormonus.

**IR LAIKS MŪSU VALSTS VADĪBAI
UN KLUSĒJOŠAJAM VESELĪBAS
AIZSARDZĪBAS PROFESIONĀLU
VAIRĀKUMAM SKAIDRI APTVERT,
KAS NOTIEK AR MŪSU BĒRNIEM, UN
APVIENOTIES, LAI SĀKTU STRĀDĀT
VIŅU AIZSARDZĪBAS VIRZIENĀ.**

Tas pierāda, ka šīs medicīnas
protokols pats par sevi var novest
bērnus pie sevis kā transseksuāla
identificēšanas.

Pastāv acīmredzama izdevība
no tā, ja izdodas “palīdzēt” bēr-
nos iedēstīt personificēšanos ar
pretējo dzimumu gan bioloģiski,
gan arī sociāli. Šāds palīdzības
veids atrodas tālu no šī dzīvības
izpratnes labā nozīmē, jo pu-
bertātes bloķētāji, kurus lieto 12
gadu vecumā un agrāk, kopā ar
pretējā dzimuma hormoniem,
sterilizē bērnu (padara viņu ne-
auglīgu).

5. Pretējā dzimuma hormo-
ni asociējas ar dzīvībai bista-
miem riskiem.

No pētījumiem, kas veikti ar
pieaugušajiem, mēs zinām, ka
riski, kas rodas no pretējā dzi-
muma hormoniem, sevī ietver
(bet neaprobežojas) sirds sa-
slimšanas, hipertoniiju, trombu
veidošanos, insultu, diabētu un
onkoloģiskās saslimšanas.

6. Neuroloģija liecina, ka
pusaudžiem trūkst pieaugu-
šo spējas, kas vajadzīgas riska
novērtēšanai.

Zinātniskie dati liecina, ka cil-
vēki, kas jaunāki par 21 gadu, nav
spējīgi pilnā mērā novērtēt ris-
kus. Pastāv nopietna ētiska problē-
ma, pieļaujot neatgriezeniskas,
dzīvi pārmainošas procedūras,

kuras tiek izdarītas nepilngadi-
gajiem, kas paši vēl ir par jaunu,
lai spētu pilnībā apzināties un
saprast savu rīcību.

7. Nav pierādījumu, ka pie-
krišana novērs bērnu pašnā-
vību.

Dzimuma maiņas risinājuma
aizstāvji apgalvo, ka pašnāvība
ir tiešas un nenovēršamas sekas
tam, ka sabiedrība nav devusi
savu piekrišanu un bērnam ar
dzimuma disforiju nav piedāvā-

8. Dzimuma maiņas proto-
kols nav atrisinājis transseksuālu
pašnāvības problēmu.

Pieaugušajiem, kuri veic dzi-
muma maiņu (pat Zviedrijā, kas
ir viena no lielākajām LGBT at-
balstošajām valstīm), ir 20 reižu
lielāka nosliece uz pašnāvībām
nekā parastajai iedzīvotāju daļai.
Skaidrs, ka dzimuma maiņa nav
risinājums dzimuma disforijai.

Secinājums: dzimuma mai-
ņas atļaujas protokols būtībā

ir vardarbība pret bērniem.

Lietas būtība ir tāda, ka kus-
tība, kas atbalsta dzimuma mai-
ņu, it kā vēlas palīdzēt bērniem,
bet tā rada iznīcinošu netaisnī-
bu pret viņiem un viņu vienau-
dzīgiem, kuriem nav disforijas di-
agnozes.

Šie profesionāli atsaucas uz
mītu, ka cilvēki piedzimst trans-
genderi (transseksuāli), lai at-
taisnotu iesaistīšanos pieaugo-
šā, nekontrolētā un neapzinātā
masveida eksperimentā ar bēr-
niem, kuriem ir psiholoģiskas
novirzes un kuri lielākoties paši
būtu sasnieguši normālu stāvok-
li pēc dzimuma nobriešanas pos-
ma noslēguma.

Šodien institūti, kas virza dzi-
muma maiņas atļaušanu, grūž
bērnus uz to, lai viņi sevi iden-
tificētu ar pretējo dzimumu, vir-
zot daudzus lejup pa pubertātes
bloķētāju, sterilizācijas, veselo
ķermeņa daļu noņemšanas taku
un nodarot milzīgu psiholoģisku
un fizioloģisku postu.

Būtībā šī ir likumiska statusa
piešķiršana vardarbībai pret bēr-
niem. Veselīgas ētiskās normas
pieprasa nekavējoši pārtraukt
dzimumnobiašanās apspiešanu
un dzimuma maiņas operācijas
bērniem un pusaudžiem.

Tāpat ir jāpārtrauc ģenderisma
ideoloģijas virzība skolu pro-
grammās un šo ideju virzība li-
kumdevēju politikā.

Ir laiks mūsu valsts vadībai un
klusējošajam veselības aizsardzī-
bas profesionāļu vairākumam
skaidri aptvert, kas notiek ar
mūsu bērniem, un apvienoties,
lai sāktu strādāt viņu aizsardzī-
bas virzienā.

Tulkoja Vita Ņikitina

Avots: <https://www.acped.org/college-president-speaks-on-transgender-ideology>